

'Abdu'l-Bahá

'Abdu'l-Bahá

Beretninger fra hans liv
og uddrag fra hans skrifter

Bahá'í
FORLAG

© 2021 Bahá'í Forlag
ISBN 978-82-90159-68-4 (trykt)
ISBN 978-82-90159-85-1 (PDF)
www.bahaiforlag.no

Beretninger om 'Abdu'l-Bahá, revidert versjon
av Bahá'í Forlags studierie nr. 6, Oslo 1987
Basert på *Stories about 'Abdu'l-Bahá*,
redigert av Gloria A. Faizi¹.

Utdrag fra 'Abdu'l-Bahás skrifter er hentet fra
*Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá*²
*Den guddommelige kjerlighetens vei*³
*The Secret of Divine Civilization*⁴
*Noen besvarte spørsmål*⁵
*'Abdu'l-Bahás testament*⁶

Foto:
© Bahá'í International Community

Forsidedesign:
Kragh Designing

Innhold

Forord	1
DEL 1 – BERETNINGER OM ‘ABDU’L-BAHÁ	7
Beretninger om ‘Abdu’l-Bahá	9
DEL 2 – UTDRAK FRA ‘ABDU’L-BAHÁS SKRIFTER	55
Utdrag fra Selections from the Writings of ‘Abdu’l-Bahá	57
Sitater fra Den guddommelige kjærlighetens vei	83
Utdrag fra The Secret of Divine Civilization	89
Utdrag fra Noen besvarte spørsmål	93
Utdrag fra ‘Abdu’l-Bahás testament	119
Referanser	123

Portrett av 'Abdu'l-Bahá tatt i New York, desember 1912

Mitt navn er 'Abdu'l-Bahá.
Min egenskap er 'Abdu'l-Bahá.
Min virkelighet er 'Abdu'l-Bahá.
Min ros er 'Abdu'l-Bahá.
Trelldom under Den Velsignede Skjønnhet
er mitt praktfulle og strålende diadem,
og å være hele menneskeslektens tjener
er min religion for bestandig ...
Utenom 'Abdu'l-Bahá har jeg intet navn,
ingen tittel, ingen benevnelse, ingen anbefaling,
og vil heller aldri ha det ...
Dette er min lengsel.
Dette er min sterkeste higen.
Dette er mitt evige liv.
Dette er min heder i all evighet.⁷

Forord

Ved midten av det nittende århundre – på en tid da rasemessig og religiøs fanatisme var på sitt høyeste – forkynnte en persisk adelsmann, Bahá'u'lláh*, et guddommeligg budskap om kjærlighet og enhet. Han oppfordret verdens forskjellige nasjoner og religioner til å glemme sine uoverensstemmelser, godta hverandre som brødre og søstre og arbeide sammen for hele menneskehetens enhet.

Bahá'u'lláh var grunnleggeren av bahá'í-troen. Hans helgenrene liv og vakre lære tiltrakk seg oppriktige mennesker fra mange forskjellige bakgrunner, men det mektige presteskaperet i Iran reiste seg mot ham. Han ble kastet i et motbydeligg fangehull kalt «Det sorte hull» og senere forvist fra sitt hjemland. Mange tusen av hans tilhengere, kjent som bahá'íer**, ble drept, og enhver anstrengelse ble gjort for å stoppe hans lære fra å spre seg blant massene. Men bahá'í-troen vokste til tross for all motstand. I dag har mennesker fra alle verdens ulike raser, nasjoner og religioner sluttet seg til Bahá'u'lláhs tro og har opprettet mer enn 100 000 lokalsamfunn over hele kloden.

Bahá'u'lláh gikk bort i 1892 utenfor fengselsbyen 'Akká i Det hellige land, som hadde vært stedet for hans siste landsforvisning. Før han forlot denne verden, sikret

* «Bahá'u'lláh» betyr ordrett «Guds Herlighet».

** «Bahá'í» betyr «følger av herlighet».

Bahá’u’lláh sin tro mot å splittes opp i sekter ved å utpeke sin sønn, ‘Abdu’l-Bahá, til den som alle hans tilhengere skulle vende seg til for å få veiledning.

Følgende korte skisse av ‘Abdu’l-Bahás liv er hentet fra *Bahá’í-troen: Innføring i en verdensreligion*⁸:

«‘Abdu’l-Bahá» betyr «Herlighetens Tjener». Denne tittelen som han valgte å benevnes ved, oppsummerer livet til bahá’í-troens forbilde. Fra sine tidlige dager, da han som barn ble tatt med for å besøke Bahá’u’lláh i fangehullet i Tíhrán, frem til den tid da han etter et liv i lidelse og triumf ble stedt til hvile i skråningen på Karmelberget, hadde han bare ett ønske – å tjene Bahá’u’lláhs Sak.

Han var åtte år gammel da hans far Bahá’u’lláh ble kastet i «Det sorte hull». Alt de eide ble beslaglagt, og selv vennene deres var redde for å omgås dem. I det tomme huset la ‘Abdu’l-Bahás mor en håndfull mel i hånden hans, som den eneste næring hun kunne skaffe til veie. Da han gikk ut på gaten, ble han stenet som et barn av kjettere. Senere fulgte han sin far i landflyktighet og delte villig alle hans lidelser da faren ble forvist fra sted til sted og til slutt til fengselet i ‘Akká.

Da ‘Abdu’l-Bahá ble voksen, ble han betraktet som legemliggjørelsen av alle de dyder som bahá’ier lengter etter å oppnå. Han var vennlig og høflig, han var gavmild og modig. Han forente stor visdom med rørende ydmykhet, og hans kjærlighet til Gud og sine medmennesker kjente ingen grenser. Han tilbragte hver dag av sitt liv med å tjene andre og bringe glede inn i livet til alle rundt seg. Han hadde spesiell omsorg for fattige og syke, og de foreldreløse

så på ham som en far. Hans venner elsket ham til grensen av tilbedelse, og hans fiender kunne ikke finne noen lyte i hans prektige karakter. Han hadde ikke samme stilling som en budbringer* fra Gud, men hans liv var et forbilde på menneskelig fullkommenhet.

Mens Bahá'u'lláh levde, var 'Abdu'l-Bahá hans nærmeste ledsager. Han sparte seg ingen anstrengelse for å gjøre sin fars liv en smule behagelig. Han påtok seg hverdagens trivielle gjøremål slik at Bahá'u'lláh kunne vie tiden til viktigere saker. Mange av dem som flokket seg til deres hjem i Baghdád**, var fullt tilfredse med å møte 'Abdu'l-Bahá og legge sine spørsmål frem for ham, selv om han enda var i sin tidlige ungdom. Etter hvert som tiden gikk, pleide Bahá'u'lláh selv å oppmuntre sine tilhengere til å legge sine problemer frem for 'Abdu'l-Bahá, som han kjærlig omtalte som «Mesteren».

Etter at Bahá'u'lláh var gått bort, vendte bahá'íene seg til 'Abdu'l-Bahá som sin leder og veileder. Hans uselviske hengivenhet til Guds Sak var en inspirasjon for dem alle. Hans veiledning hjalp dem til å bringe det nye budskapet ut til forskjellige deler av verden.

'Abdu'l-Bahá selv var fortsatt fange i 'Akká. Bahá'u'lláhs bortgang hadde fylt troens fiender med ny iver, og de begynte igjen sine angrep på 'Abdu'l-Bahá, som nok en gang ble sperret inne bak bymurene. Gjennom sin utstrakte

* Bahá'íene omtaler bare grunnleggerne av verdens uavhengige religioner som «Guds budbringere». Bahá'u'lláh er Guds budbringer for vår tid.

** Bahá'u'lláh og hans familie levde som landsforviste i Baghdád i mer enn 10 år.

brevveksling stod han imidlertid i stadig forbindelse med bahá’íene overalt, svarte på deres spørsmål, veiledet deres aktiviteter, oppmuntret dem i deres arbeid og gjorde dem lysere til sinns når de ble forfulgt for sin tro.

‘Abdu’l-Bahá var utsatt for forfølgelser av et eller annet slag i mange og lange år. Gjennom det hele forble han rolig og lykkelig. Hans livsglede og fornøyelige sans for humor forlot ham aldri. «Mitt hjem er latterens og humorens hjem», pleide han å si. Når folk undret seg over hva som gjorde at han kunne være så lykkelig under de vanskeligste forhold, sa han at det ikke finnes noe annet fengsel enn selvets fengsel.

Til slutt satte ungtyrkernes revolusjon alle fangene i ‘Akká fri, og ‘Abdu’l-Bahás fangenskap var slutt. Hans innesperring i Det hellige land hadde vart i førti år! Han ble satt i fengsel som ungdom og kom ut derfra som en gammel mann. Selv om helsen var ødelagt, var ånden upåvirket, og så snart han kunne bevege seg fritt, bestemte han seg for å bringe Bahá’u’lláhs budskap til den vestlige verden.

Bahá’í-troen, som først hadde blitt utbredt i Midt-Østen, Det fjerne Østen og Nord-Afrika, ble nå innført i Europa og Amerika. Mange av Vestens bahá’íer hadde allerede vært på besøk hos ‘Abdu’l-Bahá i Det hellige land og var reist tilbake oppflammet av begeistring og fast bestemt på å utbre budskapet i alle deler av Vesten.

‘Abdu’l-Bahás omfattende reiser i Europa og Amerika i en alder av nesten sytti år førte til at millioner av mennesker ble oppmerksomme på troen. Han ble invitert til å tale i kirker og synagoger, templer og moskéer, universiteter

og veldedighets institusjoner. Tusenvis av mennesker, fra de høyeste regjeringstjenestemenn, vitenskapsmenn og filosofer til de ringeste arbeidere og fattigste landstrykere, kom for å møte ham fra tidlig om morgenen til sent på kvelden, og 'Abdu'l-Bahá gav dem alle villig av sin visdom og kjærlighet. De gikk oppløftet derfra, inngitt nytt håp, fulle av undring over mannen som hadde tilbrakt det meste av sitt liv i fengsel og likevel hadde slik forståelse for andre menneskers problemer og så stor kunnskap om verdens anliggender. Millioner av andre som ikke møtte 'Abdu'l-Bahá, hørte om ham og det budskapet han hadde bragt til deres del av verden, gjennom dusinvis av artikler i pressen.

Ved sitt livs eksempel viste 'Abdu'l-Bahá hvordan det er mulig å omsette de mest opphøyede åndelige idealer i praksis under alle slags forhold og i situasjoner så forskjellige som livet i en straffekoloni og i de mest moderne byer i verden.

'Abdu'l-Bahá gikk bort i Det hellige land i 1921 og tjente til sin siste dag den Sak han elsket så høyt. Han sa en gang: «Se hvordan en kjerte gir sitt lys. Den gråter bort sitt liv dråpe for dråpe for å kunne skinne.» Hvor godt dette stemte med 'Abdu'l-Bahás liv, han som gav av seg selv dag og natt for å opplyse veien for andre.

DEL 1

Beretninger om 'Abdu'l-Bahá

Basert på *Stories about 'Abdu'l-Bahá*,
redigert av Gloria A. Faizi

Beretningene i denne delen er et lite utvalg hentet fra mange historier som er nedtegnet om 'Abdu'l-Bahá. Kildene som disse historiene er bearbeidet etter, er angitt i referansene i slutten av boken.

Beretninger om 'Abdu'l-Bahá

'Abdu'l-Bahá la alltid vekt på gjerninger – ikke på ord. Og han var selv et forbilde. Som den sanne leder han var, ba han aldri sine tilhengere om å gjøre noe han selv ikke hadde gjort før, for å vise veien.

'Abdu'l-Bahás liv i 'Akká var fylt av arbeid for andre menneskers beste. Han pleide å stå svært tidlig opp, drikke te, og så begynne sitt kjærlighetsarbeid. Ofte vendte han ikke hjem før sent på kveld, uten å ha fått verken mat eller hvile i løpet av hele dagen.

Han pleide først å gå til et stort mottakelsesrom han hadde leid rett over gaten for sitt eget hjem. Her tok han imot gjestene, og hver dag kom folk i flokkevis for å be om hans hjelp.

For eksempel kunne en mann som ønsket å starte en butikk, komme og be ham om råd. En annen person kunne be om et introduksjonsbrev eller anbefaling til en stilling i staten. Kanskje kunne det være en fattig kvinne der med en ektemann som var blitt tatt til soldat, mens hun og barna satt sultende igjen. Eller en annen kunne komme og fortelle ham hvordan noens barn ble dårlig behandlet, eller om en kvinne som ble slått av mannen eller broren.

'Abdu'l-Bahá pleide da å sende en egnet person sammen med disse stakkars menneskene for å legge deres sak frem for dommeren i retten. På denne måten forsikret han seg om at de ble rettferdig behandlet.

Der var også andre betydningsfulle gjester: guvernøren, presteskabet, og tjenestemenn ved retten kom ofte, enten alene eller i grupper, for å besøke ham. Han pleide å servere dem deilig kaffe, og sammen diskuterte de de siste nyhetene. De pleide å be ‘Abdu’l-Bahá om forklaringer, råd eller kommentarer, de betraktet ham som lærd, full av kjærlighet og visdom, forståelse og praktisk hjelp.

Når retten var hevet, pleide dommeren alltid å komme for å treffe ‘Abdu’l-Bahá. Han pleide å forklare de meget vanskelige sakene for ham, sikker på at han alltid ville løse problemet uansett hvor vanskelig det var.

Noen dager så ‘Abdu’l-Bahá knapt sin egen familie, så mange var de menneskene som kom i flokkevis for å få en eller annen form for hjelp. De syke fikk hans stadige omsorg. Når de enn ønsket å møte ham, så gikk han til dem. Til alle syke sendte han hver dag noen for å spørre: «Har du fått sove? Hvordan har du det? Er det noe du trenger?» Hvis de trengte medisiner eller noe annet, forsikret han seg om at de fikk det. Han var aldri skjødesløs med noen eller noe, unntatt sin egen hvile og sin egen mat.

Noen ganger sendte folk søtsaker til ‘Abdu’l-Bahá som takk for hans tjenester, og alle søtsakene, frukten og kakene som han mottok, ble brakt til værelset rett over gaten for å bli gitt til de besøkende. Araberne kalte ham «Gavmildhetens Herre»⁹.

‘Abdu’l-Bahá trodde på bruk av medisiner så vel som åndelig helbredelse. Siden det ikke var noe sykehus i ‘Akká, ansatte han en lege som het Nikolaki Bey. Han ga legen fast lønn for å ta seg av de svært fattige, og han ba legen om ikke å fortelle hvem som betalte for tjenesten. Men de fattige vendte seg alltid til ‘Abdu’l-Bahá for å få hjelp.

For eksempel var det en fattig, forkrøplet kvinne kalt Na’úm som pleide å komme til ham hver uke for å få en pengegave. En dag kom en mann løpende. «Å, Mester», sa han, «stakkars Na’úm har meslinger, og alle holder seg borte fra henne. Hva kan gjøres?» ‘Abdu’l-Bahá sendte straks en kvinne til å ta seg av henne. Han leide et rom, plasserte sitt eget sengetøy der, tilkalte legen og sendte mat og alt hun trengte. Han gikk for å se til at hun fikk all mulig omsorg. Og da hun døde i fred og ro, arrangerte han en enkel begravelse og betalte selv alle utgiftene.¹⁰

Lua Getsinger, en av de første bahá’íene i Amerika, forteller om en opplevelse hun hadde hos ‘Abdu’l-Bahá i ‘Akká. Hun hadde lagt pilegrimsferden sin til fengselsbyen for å treffe ‘Abdu’l-Bahá. Hun var sammen med ham en dag da han sa til henne at han hadde det for travelt den dagen til å besøke en venn av seg som var veldig syk og fattig, og han ønsket at hun skulle gå dit istedenfor ham. «Bring ham mat, og stell for ham slik jeg har gjort.» avsluttet han. Han fortalte henne hvor denne mannen var å finne, og hun

gikk glad av sted, stolt over at ‘Abdu’l-Bahá hadde betrodd henne et slikt oppdrag.

Hun kom raskt tilbake. «Mester», utbrøt hun, «du kan ikke tro hvilket forferdelig sted du sendte meg til. Jeg besvimte nesten av den fryktelige stanken, de skitne rommene, den nedverdiggende tilstanden til denne mannen og huset hans. Jeg flyktet vekk for at jeg ikke skulle pådra meg en grusom sykdom.»

Trist og alvorlig så ‘Abdu’l-Bahá på henne. «Om du ønsker å tjene Gud, så tjen dine medmennesker, for i dem ser du Guds bilde og lignelse.» Han bad henne gå tilbake til mannens hus. Dersom det er skittent, skal hun gjøre rent; hvis denne broren din er skitten, gi ham et bad; hvis han er sulten, gi ham mat. Kom ikke tilbake før dette er gjort. Selv hadde han gjort det mange ganger for ham, og kan ikke hun tjene ham én eneste gang? Dette var måten ‘Abdu’l-Bahá lærte Lua å tjene sine medmennesker på.¹¹

Det hendte ofte at når ‘Abdu’l-Bahás familie skulle sette seg til middagsbordet om kvelden i ‘Akká, så fikk han høre at en eller annen ulykkelig person var uten mat. Uten spørsmål pleide familien hurtig å pakke sitt eget måltid ned i en kurv og sende den til den lidende familien. Ved slike anledninger pleide ‘Abdu’l-Bahá å smile og si: «Det gjør ingenting for oss. Vi spiste middag i går kveld, og vi skal spise middag igjen i morgen.»¹²

I løpet av sitt fengselsliv i 'Akká ga 'Abdu'l-Bahá ofte sengen sin til dem som ikke hadde noen, og han nektet alltid å eie mer enn én kappe. «Hvorfor skulle jeg ha to», sa han, «når det er så mange som ikke har noen?»

En dag skulle 'Abdu'l-Bahá ha guvernøren i 'Akká som gjest. 'Abdu'l-Bahás kone syntes at hans gamle kappe knapt var god nok til dette viktige besøket. Hun ønsket så veldig at 'Abdu'l-Bahá kunne ha en bedre kappe, men han la aldri merke til hva han hadde på seg så lenge det var rent. Hun undret seg på hva hun skulle gjøre. Til slutt bestemte hun seg for at hun ville få laget en ny kappe til ham, og på morgenen for besøket aktet hun å legge frem den nye istedenfor den gamle. Hun trodde at han sikkert aldri ville legge merke til forskjellen. Hun bestilte så en fin og temmelig dyr kappe som skulle lages av en skredder. Og på den viktige dagen la hun den der hun var sikker på at 'Abdu'l-Bahá ville finne den. Men da han gjorde seg klar til å kle på seg, la han straks merke til at noe var galt. Han gikk granskende gjennom huset. Han ropte: «Hvor er kappen min? Hvor er kappen min? Noen har lagt frem en kappe til meg som ikke er min!» Hans kone forsøkte da å forklare hva som hadde hendt, men 'Abdu'l-Bahá, som alltid tenkte på andre før han tenkte på seg selv, sa: «Men tenk på dette! For prisen på denne kappen kan du kjøpe fem slike som jeg vanligvis bruker, og tror du jeg ville bruke så mange penger på en kappe som bare jeg skal ha på meg? Hvis du mener jeg trenger en ny, så er det greit, men send denne tilbake og for samme pris få skredderen til å lage fem slike til meg som jeg vanligvis bruker. Da vil

jeg jo ikke bare ha en ny til meg selv, men også fire ekstra til å gi bort.»¹³

Noen av ‘Akkás guvernører var meget vennlige mot ‘Abdu’l-Bahá, men andre lyttet mer til hans fiender enn til hans venner og gjorde svært grusomme ting. For eksempel satte noen av ‘Abdu’l-Bahás fiender en gang ut et rykte om at han hadde forlatt ‘Akká og reist til Haifa. De sa at han med hjelp fra sine mange venner holdt på å bygge en sterk festning på Karmelberget. Meget snart ville han overta hele Palestina og Syria, og den tyrkiske regjeringen ville bli drevet ut.

Det var sant at ‘Abdu’l-Bahá hadde flyttet til den friske luften i Haifa sammen med sin familie, og det var sant at han hadde mange venner av alle nasjonaliteter, men den såkalte festningen han holdt på å bygge, var i virkeligheten Báb’s* hellige gravmæle. Guvernøren trodde imidlertid på historiene som fiendene fortalte, og ‘Abdu’l-Bahás familie ble ført tilbake til fengselsbyen ‘Akká enda en gang.

En uvennlig guvernør som hatet disse fredelige og ærlige bahá’iene, bestemte seg ved en anledning for å overta forretningene deres og etterlate dem uten midler til å tjene til livets opphold. Derfor ga han politiet følgende ordre: «Det finnes femten forretninger eid av bahá’ier. Gå i morgen tidlig og lås dem og bring nøklene til meg.»

* Báb var den som forutsa at Bahá’u’lláh skulle komme.

‘Abdu’l-Bahá kalte bahá’íene til seg samme kveld og sa: «Åpne ikke forretningene deres i morgen, men vent og se hva Gud vil sende oss.»

Neste morgen ventet guvernøren på nøklene. Politiet kom til ham og sa at forretningene var stengt. Guvernøren sendte politiet ut igjen og sa: «Se om forretningene er åpne nå.» Politiet vendte tilbake og sa at forretningene fremdeles var stengt. De ventet og ventet. Klokken ti var forretningene fremdeles ikke åpne, selv om de vanligvis var åpne for handel klokken syv om morgenen. Guvernøren visste imidlertid at forretningene måtte åpne en eller annen gang, så han ventet.

I mellomtiden kom byens øverste prest til guvernøren. «Hvordan står det til?» spurte guvernøren. «Bare bra», svarte presten. «Men jeg er veldig lei meg. Jeg har et telegram her fra Damaskus som fyller meg med sorg.» Guvernøren tok telegrammet og ble sjokkert over å se meldingen som var mottatt fra sentralregjeringen. Den gikk ut på at guvernøren var blitt fjernet fra sitt embete, og at politiet skulle ta ham med til Damaskus øyeblikkelig.

Da ‘Abdu’l-Bahá hørte om guvernørens ublide skjebne, gikk han for å besøke ham. «Du må ikke være sorgfull på grunn av dette», sa han. «Alt i denne verden forandres. Kan jeg gjøre noe for deg?» Guvernøren ble forbauset over tilbudet. Han sa: «Nå som jeg blir tatt bort fra mine kjære, vil det ikke være noen til å ta seg av dem. Min kjære familie vil bli trist, ensom og hjelpeløs, uten noen til å rettleder dem og hjelpe dem i deres nød.»

‘Abdu’l-Bahá sa: «Vær ikke ulykkelig, men fortell meg hvor du ønsker at familien din skal reise.»

«Om de bare kunne følge meg til Damaskus!» sa han.

«Stol nå på meg», sa ‘Abdu’l-Bahá, «og la hjertet få fred. Jeg vil med glede sende din kone og dine barn til Damaskus med en hederlig eskorte. Du vil se at de vil være der straks etter at du selv er kommet dit.»

Og slik ble det gjort. Da familien kom til Damaskus, ble guvernøren svært glad. Han spurte vekten som hadde brakt dem dit, hva reisen hadde kostet. Vekten svarte: «Ingenting, jeg adlyder bare befalingen fra Mesteren, ‘Abdu’l-Bahá.»

Guvernøren ønsket så å gi vekten selv en gave, men han sa: «Jeg ønsker ingen belønning. Jeg adlyder jo bare Mesterens befaling. Jeg kan ikke ta imot noe.» Da guvernøren inviterte ham til å bli natten over, slik at han kunne hvile og få seg litt mat, sa vekten: «Jeg adlyder Mesterens befaling om å vende tilbake straks.» «Vær da så snill og ta med et brev til ‘Abdu’l-Bahá», insisterte guvernøren, og han skrev følgende brev:

«‘Abdu’l-Bahá, jeg ber deg om å tilgi meg. Jeg forsto ikke. Jeg kjente deg ikke. Jeg har gjort deg mye vondt. Du har belønnet meg med mye godt.»¹⁴

Lenge før første verdenskrig hadde begynt, fortalte ‘Abdu’l-Bahá bahá’iene at de måtte være forberedt på vanskelige tider. Han viste dem hvordan de kunne dyrke korn slik at de kunne få en stor avling. Deretter viste han dem

hvordan kornet kunne lagres i underjordiske hulrom, slik at det ikke ville ødelegges.

I løpet av krigen ble Palestina avskåret fra andre land, og befolkningen kunne ikke få tak i mat. Mange av Palestinas fattige begynte å sulte og mange døde. Men de som bodde rundt Haifa og 'Akká, ble reddet av 'Abdu'l-Bahá fordi han og bahá'iene hadde korn nok til å hjelpe andre som ikke hadde noe. Folk av alle nasjoner som bodde i nærheten, kom til 'Abdu'l-Bahá for å få sin porsjon med korn, og han delte det ut slik en hær ville dele ut forsyninger til sine soldater. På denne måten ble tusener av mennesker i landet reddet fra døden mellom 1914 og 1918.¹⁵

Britene lot ikke 'Abdu'l-Bahás uselviske tjeneste for menneskeheten gå ubemerket hen. Den 27. april 1920 slo den britiske regjering ham til ridder i Haifa. Selv om 'Abdu'l-Bahá ikke var interessert i egen ære, var han villig til å motta utmerkelsen for å behage regjeringen. Men selv på dagen for den store begivenheten var han mer interessert i sin tjener enn han var i æren. Dette var det som skjedde: Statstjenestemennene som representerte den britiske krone i Jerusalem, var alle samlet i Haifa, ivrige etter å ære Mesteren som alle følte kjærlighet og ærbødighet for på grunn av hans uselviske liv i tjeneste. De sendte en stor bil etter 'Abdu'l-Bahá for å hente ham til seremonien. Men da bilen kom, var han ikke å finne noen steder. Folk ble sendt i alle retninger for å se etter ham. Plutselig kom han

til syne fra en uventet kant, helt alene, spaserende på sin enkle, men kongelige måte. Like ved sto ‘Abdu’l-Bahás trofaste tjener og kusk, Isfandíyár, som i mange år hadde hatt gleden av å kjøre Mesteren hvor enn han ønsket å dra. Da Isfandíyár så den fine bilen som var kommet for å hente ‘Abdu’l-Bahá, så han veldig trist ut og tenkte: «Nå trengs ikke jeg lenger.» Men ingenting unngikk ‘Abdu’l-Bahás oppmerksomhet. Da han så sorgen i sin elskede tjeners ansikt, ga han tegn til Isfandíyár om å spenne hesten for vognen som vanlig, og Isfandíyár løp straks av sted for å utføre sin Mesters befaling. Snart kom vognen til syne med Isfandíyár lykkelig anbrakt på kuskesetet. Han var lykkelig så lenge han visste det var bruk for ham.

Da de kom til guvernørens hage hvor alle tjenestemenene ventet på ham, ba ‘Abdu’l-Bahá Isfandíyár om å kjøre inn en sideinngang, for han ønsket ikke å være midtpunktet for for mye oppstyr. Ikke en eneste gang brukte han tittelen som ble skjenket ham den dagen – Sir ‘Abbás Effendi. Han var alltid kjent kun som Mesteren, eller ‘Abdu’l-Bahá.¹⁶

Å være sammen med ‘Abdu’l-Bahá gjorde et menneske svært lykkelig. Det hjalp også til å gjøre en til et bedre menneske. En av pilegrimene i ‘Akká følte at hun aldri mer kunne kjenne annet enn kjærlighet for et annet menneske. En aften mens hun i Det hellige land var på rommet sitt sammen med to av sine venninner, snakket hun likevel uvennlig om en annen venninne.

Mens de satt sammen, vendte ‘Abdu’l-Bahá tilbake fra sitt besøk hos de fattige og de syke. Straks sendte han bud etter en av dem som hadde vært vitne til de uvennlige ordene. Han fortalte henne at mens han var borte, hadde noen sagt noe uvennlig om en annen person. Og han fortalte henne at det gjorde ham trist at bahá’íene ikke skulle elske hverandre, eller at de skulle snakke nedsettende om noen. Han sa også til henne at hun ikke skulle snakke om det, men be.

Litt senere gikk alle til aftensmåltidet. Den uvennlige venninnen var ikke klar over det gale hun hadde sagt før hun møtte ‘Abdu’l-Bahás øyne, så fulle av vennlighet og godhet. Hans øyne talte til henne. Plutselig ble hun klar over at hun hadde handlet galt, og hun brast i gråt. Han la ikke merke til henne på en stund. Aftensmåltidet fortsatte mens hun gråt over hva hun hadde gjort.

Etter en liten stund snudde ‘Abdu’l-Bahá seg, smilte til henne og sa navnet hennes flere ganger som om han kalte henne til seg. På et øyeblikk var hun fylt med sødmefylt lykke. I sitt hjerte følte hun seg sikker på at han ville tilgi henne og hjelpe henne til å bli mer kjærlig mot andre.¹⁷

‘Abdu’l-Bahá så ut til å vite hva hver enkelt person ønsket uten at de noen gang spurte. Under et aftensmåltid ved Mesterens bord satt en dame ved siden av ham og lyttet til hans visdomsord. Hun så på et glass med vann som sto rett foran plassen sin og tenkte: «Å, om bare ‘Abdu’l-Bahá

ville ta mitt hjerte og tømme det for ethvert jordisk ønske – akkurat som man kunne ta dette glasset og tømme det – og så fylle det med guddommelig kjærlighet og forståelse.»

Hennes tanke var bare et flyktig glimt, men ‘Abdu’l-Bahá syntes å lese den. Han var midt i talen sin, men stoppet et øyeblikk og snakket til tjeneren. Det var bare noen få ord på persisk, og så fortsatte han å snakke uten at noen merket noe. Snart gikk tjeneren til damens plass, tok glasset fra bordet, tømte det og satte det tilbake foran henne. Mens ‘Abdu’l-Bahá fortsatte å snakke, løftet han vannet fra bordet, rakte ut armen på en meget tilfeldig måte og fylte sakte damens tomme glass igjen. Ingen hadde lagt merke til hva han hadde gjort – ingen, foruten damen selv. Hun visste hva ‘Abdu’l-Bahá gjorde, og hennes hjerte ble fylt av stor glede. Nå visste hun at de mest private tanker og ønsker hos alle som var til stede, var som en åpen bok for ‘Abdu’l-Bahá, og at hans kjærlighet omfattet alle.¹⁸

‘Abdu’l-Bahá, såvel som Bahá’u’lláh og Báb, hadde evnen til å utføre mirakler, særlig til å helbrede syke. Selv om bahá’iene ikke lærer bort sin religion ved å fortelle om disse miraklene, så er det likevel ett som vi forteller her for interessens skyld:

En dag tidlig i 1916 tok ‘Abdu’l-Bahá og hans trofaste kusk en tur fra ‘Akká til Nasaret. Mesteren var sliten, derfor stanset de hjemme hos lederen for en liten landsby. Der spiste ‘Abdu’l-Bahá et enkelt måltid og sov en times tid.

Så kom han for å sitte litt sammen med lederen og stedets betydningsfulle menn som hadde samlet seg for å møte ham. Han snakket til dem og ga dem kloke råd i forhold til mange problemer og vanskeligheter de hadde i landsbyen. Etter talen takket lederen 'Abdu'l-Bahá for hans råd og for å gjøre ham den ære å besøke ham. Han sa: «Deres besøk vil bringe himmelske gaver og hjelp til alle menneskene i denne landsbyen. Nå har jeg enda en bønn til Dem.»

«Hva er ditt ønske?» spurte 'Abdu'l-Bahá. «Det vil være en glede for meg å oppfylle det, hvis det står i min makt.»

Lederen sa: «Jeg har bare ett barn, en jente på fjorten år som har hatt tuberkulose i to år. Alle legene har fortalt meg at hun aldri vil bli frisk. Dag etter dag kan hennes mor og jeg og våre slektninger ikke gjøre annet enn å felle tårer og klage. Gud har ikke gitt oss et barn til. Hvis Deres Hellighet kunne be for mitt barns helse, føler jeg at nytt liv ville bli gitt henne. Vi føler oss sikre på at Deres bønner vil bli hørt av Gud, og vi vet at 'Abdu'l-Bahás gaver skjenkes alle mennesker, uansett om de fortjener det eller ikke.» På dette tidspunkt brast lederen i gråt.

'Abdu'l-Bahá reiste seg straks fra sitt sete. «Hvor er din datter?» spurte han. «I det andre rommet», svarte lederen.

'Abdu'l-Bahá fant piken liggende i en seng på gulvet. Familiemedlemmene satt rundt henne. Noen pleide henne, andre bare gråt. 'Abdu'l-Bahá gikk bort til hodegjerdet og satte seg ned ved siden av henne. Han grep den lille hånden og tok pulsen. Temperaturen var svært høy. Barnet hostet uten stans, og hun spyttet blod. Hun var som en skapning av skinn og bein, og var fullstendig utmattet.

‘Abdu’l-Bahá la sin velsignede hånd på barnets panne og kjærtegnen den. Så ba han noen om en kopp te. Da teen kom, drakk ‘Abdu’l-Bahá litt av den og ba i rundt fem minutter. Så helte han litt etter litt resten av teen i munnen på piken ved hjelp av en skje. To ganger la han hendene på pannen hennes. Enda en gang ba han, og denne gangen i omtrent ti minutter. Da alt dette var gjort, reiste han seg med stor autoritet og snudde seg mot foreldrene. Med høy røst og stor myndighet sa han: «Vær forvisset om at Gud vil gi deres datter full helbredelse. Vær ikke ulykkelige, verken gråt eller klag. Plei henne med full tillit. Om ikke lenge skal hun være ved full helbred.»

Han vendte tilbake til gjesterommet for en kort stund, deretter sa han farvel til lederen og hans gjester, gikk ut av huset og steg inn i vognen.

Den natten svettet piken mye, og temperaturen sank gradvis. Ifølge landsbylederens ord var hans datter innen to måneder fullstendig helbredet igjen, og i 1922 ble hun gift med en statstjenestemann i ‘Akká og ble mor til tre sunne barn.

Pikens far fortalte denne historien mange ganger i ‘Akká, Haifa og Nasaret, og han endte alltid historien med å si: «Min datter ble gitt meg tilbake av hans hellighet Abbas Effendi.»¹⁹

‘Abdu’l-Bahá hadde mange trøstende ord å si om livet etter døden. En kvinne i ‘Akká fortalte denne historien

om 'Abdu'l-Bahá og sin lille datter: Mesteren kom for å besøke barnet hennes da hun var syk. Med seg hadde han to lyserøde roser som han ga den lille, og så, idet han snudde seg mot kvinnen, sa han med en stemme full av kjærlighet: «Du må være tålmodig.» Den kvelden døde barnet. Da moren spurte 'Abdu'l-Bahá om grunnen, sa han: «Det fins en Guds hage. Menneskene er trær som vokser i denne hagen. Vår himmelske Far er gartneren. Når gartneren ser et lite tre på en plass som er for trang til at det kan vokse, forbereder han et mer passende og vakrere sted hvor det kan vokse og bære frukt. Så omplanter han dette lille treet. De andre trærne blir forbauset og sier: 'Det var et vakkert tre. Hvorfor trakk gartneren det opp med roten?' Bare den guddommelige gartneren kjenner grunnen. Du gråter, men hvis du kunne se skjønnheten på det stedet hvor ditt barn er, ville du ikke lenger være trist. Nå er hun fri som en fugl, og hun synger guddommelige, lykkelige melodier. Hvis du kunne se denne hellige hagen selv, ville du ikke være tilfreds med å forbli her på jorden. Likevel er dette det sted hvor din plikt nå ligger.»²⁰

En dag kom en kvinne til 'Abdu'l-Bahá med sine sorger. Da hun fortalte sin historie, prøvde 'Abdu'l-Bahá å berolige henne og sa: «Vær nå ikke trist, vær ikke trist.» Kvinnen sa: «Min bror har vært i fengsel i tre år. Han burde ikke ha blitt fengslet, for det var ikke hans feil. Han var svak og fulgte andre. Han kommer til å være i fengsel i enda fire

år. Min far og mor er fulle av sorg hele tiden. Min svoger tok vare på oss, men han har nettopp dødd.» Mesteren kunne se hele den menneskelige historien. Her var det en familie som opplevde enhver form for elendighet – de var fattige, de var svake, de var triste, brakt i vanære og var uten et eneste håp.

‘Abdu’l-Bahá sa: «Du må ha tillit til Gud.»

«Men», gråt kvinnen, «jo mer tillit jeg har, desto verre blir tingene!»

«Du har aldri hatt tillit», sa ‘Abdu’l-Bahá.

«Men moren min leser i Bibelen hele tiden», sa hun. «Hun fortjener ikke at Gud skulle la henne være så hjelpeløs! Jeg leser Bibelen selv. Jeg sier salme nitten og salme tjuetre hver kveld før jeg går til sengs. Jeg ber også.»

‘Abdu’l-Bahá så kjærlig på henne og sa: «Å be er ikke å lese Bibelen. Å be er å ha tillit til Gud og godta hans vilje. Du må være tålmodig og godta Guds vilje, da vil tingene forandre seg for deg. Legg din familie i Guds hender. Ha tillit til Gud og elsk hans vilje. Sterke skip blir ikke beseiret av havet, de rir på bølgene! Vær nå et sterkt skip og ikke et stormskadet skip.»²¹

En gang mens ‘Abdu’l-Bahá besøkte en venn som hadde vært utsatt for en ulykke og var tvunget til å holde sengen i lengre tid, fortalte han denne historien om lidelsens hensikt: Det var en viss konge som ønsket å utpeke en av sine borgere til et høyere embete. Men istedenfor å gi ham

stillingen, fikk han mannen kastet i fengsel. Mannen ble svært forbauset, for han hadde ventet seg gunstbevisninger. Så fikk kongen mannen hentet ut av fengselet og slått med kjepper. Igjen kunne ikke mannen forstå dette, for han trodde at kongen elsket ham. Etter dette ble han hengt etter halsen til han var nesten død. Da mannen var bra igjen, spurte han kongen: «Hvis du elsker meg, hvorfor gjør du da alle disse tingene mot meg?» Og kongen svarte: «Jeg ønsker å gjøre deg til min statsminister. Ved å ha gjennomgått disse lidelsene er du nå bedre egnet for denne stillingen. Jeg ønsket at du skulle vite hvordan det føles selv. Når du siden blir tvunget til å straffe andre på disse måtene, så vil du vite hvordan det er å oppleve dem. Jeg elsker deg, så jeg ønsker at du skal bli fullkommen.»²²

En dag i 'Akká kom en kvinne fra Vesten for å besøke 'Abdu'l-Bahá, og hun begynte å fortelle ham alt om sine vanskeligheter.

'Abdu'l-Bahá lyttet vennlig mens kvinnen pratet og pratet. Det var i virkeligheten ikke store vanskeligheter, men hun syntes de var forferdelige. Til slutt reiste 'Abdu'l-Bahá seg fra stolen og sa at han hadde en annen avtale og måtte gå. «Men der», sa han og pekte ut av vinduet, «går en mann som jeg vil hente inn for å treffe deg. Hans navn er mírzá Haydar 'Alí. Vi kaller ham «Karmelbergets engel». Han vandrer på jorden, men han bor i himmelen. Han har hatt mange vanskeligheter, og han vil fortelle deg

om dem.»*

‘Abdu’l-Bahá gikk ut i hagen og vendte tilbake sammen med mírzá Haydar ‘Alí. Han presenterte Haydar ‘Alí for damen, og deretter gikk han for å holde sin andre avtale.

Mírzá Haydar ‘Alí begynte så å snakke med kvinnen. Med stor ydmykhet og et vinnende vesen snakket han om den vidunderlige tiden som de levde i, og om den guddommelige tidsalder som snart skulle komme.

Kvinnen lyttet, men hun lyttet mer og mer utålmodig. Etter en stund avbrøt hun ham og sa: «Men ‘Abdu’l-Bahá sa at du ville fortelle meg om dine vanskeligheter.»

Mírzá Haydar Alí så forbauset ut. «Vanskeligheter?» spurte han. «Men frue, jeg har aldri hatt noen vanskeligheter. Jeg vet ikke hva vanskeligheter er.»²³

‘Abdu’l-Bahá var en orientaler som kom direkte fra mer enn femti år med landsforvisning og fengselsliv, da han reiste til Europa og Amerika. Til de stedene som representerte den stolteste kulturen i den vestlige verden. Man skulle tro at ingenting i livet hans hadde gitt noen forberedelse til en slik kontakt. Ikke hadde ungdomstiden hans vært viet til år av akademisk og skolastisk opplæring. Ikke hadde hans tidlige manndomstid blitt brukt til å utvikle slike raffinerte kontakter i formingsårene hans. Ikke hadde han

* Mírzá Haydar ‘Alí hadde vært utsatt for tortur og mange andre former for forfølgelse, så vel som lange år i fengsel, for sin tro.

i fremskreden alder kunnet nyte de bekvemmeligheter og det velværet som innbyr sinnet til å utfolde seg. Tvert imot, så hadde livet hans vært en vedvarende underkastelse under enhver form for lidelse og berøvelse, når det betraktes kun fra et materielt standpunkt. Fangehull og lenker hadde vært skjebnen hans. Ikke sjelden tortur; gapestokksarrest, eller enhver form for krenkende behandling som de hjerteløse fengselsvokterne klekket ut – han fikk sin tildelte porsjon. Bibelen og koranen var hans eneste bøker.

I disse omgivelsene blandet ‘Abdu’l-Bahá seg med disse fremste utgaver av velstand og kultur uten den minste forlegenhet for dem eller for seg selv, men han bokstavelig talt overstrålte dem på deres egen hjemmebane. Uansett hvilket emne som ble tatt opp, fant han seg fullkomment til rette i diskusjonen. Faktisk virket det som om han visste mer enn noen annen, og han sto aldri oppradd for svar på noe spørsmål eller problem.

Samtidig lot han aldri folk føle at han var bedre eller større enn andre. Han viste alltid en understrøm av beskjedenhet og kjærlig omtanke og respekt for andres meninger og en aldri sviktende høflighet.

Han «så den himmelske Faders åsyn i ethvert ansikt» og viste ærbødighet for sjelen bak det.

En dag kom en kristen unitarprest på besøk til ‘Abdu’l-Bahá for å få informasjon til en tidsskriftartikkel. Det var tydelig at presten, som var ganske gammel, ikke var virkelig interessert i bahá’í-troen eller i ‘Abdu’l-Bahá. Han snakket mest selv og stilte bare slike spørsmål som ville hjelpe ham til å skrive artikkelen. ‘Abdu’l-Bahá besvarte

hans spørsmål med korte setninger, eller med svar som «ja» og «nei». Han mistet aldri interessen for intervjuet, men det virket som om han var mer interessert i spørsmålsstileren enn i spørsmålene. Han satt fullkomment avslappet, med hendene i fanget med håndflatene vendt opp, slik det var karakteristisk for ham. Han så på intervjueren med et uttrykk av forståelsesfull kjærlighet som ikke kunne beskrives. Ansiktet hans var strålende med en indre flamme. Presten snakket og snakket. De andre som var sammen med ‘Abdu’l-Bahá, ble mer og mer utålmodig. Hvorfor ble ikke intervjuet avsluttet og pratmakeren sendt vekk? Så han ikke at det var nytteløst? Denne mannen var i virkeligheten ikke interessert i annet enn å tjene penger på artikkelen sin. Men ‘Abdu’l-Bahá lyttet og oppmuntret ham til å uttrykke seg selv helt og fullt.

Til slutt tok presten en pause. Det var stille et øyeblikk, og så ble rommet fylt av den myke, klangfulle stemmen til ‘Abdu’l-Bahá. Tolken oversatte setning for setning. Han snakket om hans hellighet Kristus, om hans kjærlighet for alle mennesker, sterk selv helt til korset, om den kristne forkynnergjernings høye stade «som du, min kjære sønn, er blitt kalt til», om behov for at menn som er kalt til dette stade burde «utmerke seg ved Guds egenskaper» for at menigheten deres skulle bli tiltrukket til det guddommelige Livet, for ingen kan stå imot det å uttrykke Guds karakteregenskaper i livet sitt. Han talte også om Guds kongedømmes komme på jorden, som Kristus hadde sagt vi måtte be om, og som Bahá’u’lláh var kommet til jorden for å grunnfeste, slik Kristus hadde lovet.

Innen fem minutter var intervjueren blitt en annen person. Han var ydmyk og, i det minste for øyeblikket, en disippel ved 'Abdu'l-Bahás føtter. Det virket som om han var blitt ført hen til en annen verden, slik alle i rommet var det. Ansiktet hans skinte svakt som om han hadde mottatt en indre opplysning. Så reiste 'Abdu'l-Bahá seg. Han omfavnet presten kjærlig og førte ham mot døren. Ved døren stoppet han. Hans øyne falt på en stor bukkett med skønne roser som en av hans venner hadde gitt ham samme morgen. Det var minst to dusin av dem, kanskje tre. Det var så mange, og stilkene var så lange at de var blitt plassert i et keramisk paraplystativ.

Ikke før hadde 'Abdu'l-Bahás øyne falt på rosene, så lo han høyt. Den gutteaktige, hjertelige latteren hans klang gjennom hele rommet. Han bøyde seg frem, samlet hele bukketten med roser i armene sine og plasserte dem alle i armene på gjesten. Og der sto presten – med sitt runde, bebrillede, grå hode over den enorme bukketten med nydelige blomster – så overrasket, så strålende, så ydmyk, så fullstendig forandret! Ja, 'Abdu'l-Bahá visste hvordan å undervise Guds kjærlighet!²⁴

Dette er historien om hvordan 'Abdu'l-Bahá kom til et selskap hvor rundt tjue personer med berømmelse og høy sosial status i Amerika deltok: Damen som holdt selskapet, hadde besøkt 'Abdu'l-Bahá i 'Akká mens han fremdeles var fange der. Hennes liv var blitt fullstendig forandret

ved at hun møtte ham, og hun ønsket at også hennes venner skulle møte ham. Men hun var litt nervøs angående selskapet fordi hennes venner var viktige vitenskapsmenn, kunstnere, leger og folk som ikke var religiøst anlagt. Faktisk var noen av dem ikke engang sikre på om det fantes en Gud eller ei, og de var ikke engang interessert i å finne det ut. Hun ønsket selvfølgelig at selskapet skulle bli vellykket, men enda mer ønsket hun at disse vennene skulle få et glimt, om så bare et glimt, av den virkelighetens verden som ‘Abdu’l-Bahá hadde ført henne inn i. Hun undret seg på hvordan ‘Abdu’l-Bahá ville gripe situasjonen an. Litt nervøs foreslo hun for ‘Abdu’l-Bahá at han skulle snakke om livet etter døden, og la saken i Mesterens hender.

Mens middagen skred frem, gikk samtalen bare om vanlige ting, og ‘Abdu’l-Bahá gjorde ingen anstrengelser for å forandre emnet. Derfor laget så vertinnen selv en åpning for ‘Abdu’l-Bahá etter en tid slik at han kunne tale om åndelige emner. Hans svar var å spørre om han kunne få fortelle dem en historie, og han fortalte en av sine orientalske historier som han hadde så mange av. På slutten av historien lo alle hjertelig. Isen var brutt. Andre bidro med sine historier. Så fortalte ‘Abdu’l-Bahá en annen historie og enda en, med et ansikt som strålte av lykke. Latteren hans fylte rommet. Han fortalte dem at det var godt å le. Latter, sa han, var åndelig avslapning. Da de var i fengsel, fortalte han dem, levde de et liv under de vanskeligste omstendigheter. Men på slutten av dagen pleide hver person sammen med ‘Abdu’l-Bahá å fortelle om den mest komiske hendelsen som hadde skjedd i løpet av dagen.

Noen ganger var det litt vanskelig å finne en, men de lo alltid helt til tårene trillet nedover kinnene deres. Lykke, sa han, er aldri avhengig av materielle omgivelser, i så fall ville disse årene virkelig ha vært triste. Slik det nå var, var de alltid i en tilstand av den ypperste glede og lykke. Og det var alt 'Abdu'l-Bahá sa i løpet av middagen om åndelige emner eller om Bahá'u'lláhs læresetninger. Men virkningen av hans ord var sterkere enn om han hadde holdt en lang tale om religion. Det svevde over dem en stillhet og ærbødighet som ingen lærd utlegning kunne ha bevirket i dem.

Etter at gjestene var gått og 'Abdu'l-Bahá skulle dra til hotellet, kom han bort til vertinnen, smilte og spurte damen på en sky måte: «Er du tilfreds med meg?»²⁵

Her er et annet eksempel på den måten 'Abdu'l-Bahá underviste på. En mann hadde gjennomgått en alvorlig operasjon, og et år senere så det ut til at han ville måtte opereres igjen. Han ble meget nervøs, så nervøs at han tenkte på å slutte å røyke, noe han hadde gjort mesteparten av sitt voksne liv. Denne mannen hadde alltid vært stolt av at han kunne oppgi denne vanen når han ville. Flere ganger i livet hadde han holdt opp mange måneder av gangen. Men denne gangen, da han var så nervøs, ble han forbauset over å oppdage at han ikke kunne slutte å røyke i mer enn en dag eller to uten å begynne igjen. Til slutt bestemte han seg for å gå til 'Abdu'l-Bahá og be om hjelp. Han visste at 'Abdu'l-Bahá hadde ivret for at bahá'iene

skulle unngå røyking. «Han vil nok», sa han til seg selv, «fortelle meg hvordan jeg skal få bukt med denne vanen.»

Så da han besøkte ‘Abdu’l-Bahá neste gang, fortalte han ham alt om dette. Han var som et barn som tilsto for sin mor, og stemmen hans svant hen til en pinlig stillhet etter noen ganske få ord. Men ‘Abdu’l-Bahá forsto, faktisk mye bedre enn noen annen kunne. Han så på mannen på en slik kjærlig måte at han ikke kunne unngå å føle varmen, den omfavnende, forstående kjærligheten. Etter en stund spurte ‘Abdu’l-Bahá stille: «Hvor mye røyker du?» Mannen fortalte ham det. Da sa ‘Abdu’l-Bahá: «Jeg tror ikke disse få sigarettene vil skade deg. I Orienten røyker noen menn hele tiden. Hår, skjegg og klær blir innsatt med røyk, og ofte lukter de veldig frastøtende. Men siden du ikke gjør dette, og siden du har røykt i så mange år, så tror jeg ikke du skulle la dette bekymre deg i det hele tatt.» Han smilte, og det syntes å være et spesielt glimt i de milde øynene. Det virket som om ‘Abdu’l-Bahá moret seg over en vidunderlig, guddommelig spøk. Mannen var fullstendig overveldet. ‘Abdu’l-Bahá hadde ikke lekset opp for ham om røykingens onder. Han hadde ikke forklart tobakkens skadevirkninger på helsen. Han hadde ikke oppfordret han til å bruke viljestyrken til å overvinne lysten. I stedet hadde han gitt ham full frihet. Mannen forsto ikke dette helt, men på sett og vis var han svært lettet, for han kunne se at ‘Abdu’l-Bahá hadde gitt ham et klokt råd. Den indre konflikten var løst, nervøsiteten forsvant, og mannen røkte sine sigaretter den dagen uten noen samvittighetskvaler.

Men den virkelige overraskelsen var dette: to dager

etter samtalen oppdaget mannen at han fullstendig hadde mistet lysten på tobakk, og han røykte ikke igjen på sju år.²⁶

En dag hadde 'Abdu'l-Bahá dratt inn i den fattige delen av New York for å tale til flere hundre av byens fattige. Som vanlig dro en stor gruppe av de persiske og amerikanske vennene sammen med ham, og de utgjorde et enestående skue da dette selskapet av orientalere i flagrende drakter og merkelige hodebekledninger banet seg vei gjennom East Side. Ikke så unaturlig, samlet et antall gutter seg i opptoget deres, og snart ble de litt for høyrøstede i uttrykksmåten sin. Noen få dumdristige av dem brukte skjellsord og kastet pinner på dem.

'Abdu'l-Bahás vertinne, fru Kinney, orket ikke å se ham bli behandlet på denne måten, så hun sakket akterut et øyeblikk for å snakke med guttene. Med få ord fortalte hun dem hvem han var, at han var en veldig hellig mann som hadde tilbrakt mange år i landsforvisning og fengsel på grunn av sin kjærlighet til sannheten og til menneskene, og at han nå var på vei for å tale til de fattige menneskene i Bowery-misjonen.

«Kan ikke vi bli med dit også?» spurte guttenes leder. Fru Kinney fortalte dem at det ikke ville være mulig. «Men», sa hun, «hvis dere vil komme hjem til meg neste søndag, så skal jeg ordne det slik at dere får treffe ham.» Hun ga dem sin adresse, selv om hun ikke trodde de virkelig ville komme.

Neste søndag ettermiddag kom guttene hjem til fru Kinney. De var en stor gruppe – tjuve til tretti stykker – og ikke hva man kan kalle representanter for den kultiverte klassen. De var heller ikke velkledd, men de var vasket og rene, som før en stor anledning. De fór opp yttertrappen med stampende føtter og høyrøstet snakk, og da døren ble åpnet, gikk de til toppen av trappen til ‘Abdu’l-Bahás rom.

‘Abdu’l-Bahá sto i døren klar til å ta imot dem. Han hilste på hver enkelt gutt etter som de kom inn, noen ganger med et håndtrykk, noen ganger med en arm rundt skulderen, men alltid med slike smil og slik latter at det så ut som om han var en gutt sammen med dem.

Og guttene? Man skulle kanskje tro at de ville være stive og keitete i slike kostbare omgivelser som de aldri hadde sett før. Men det var de ikke – ikke i det hele tatt. De så ut til å være lykkelige bare over å være i rommet sammen med ‘Abdu’l-Bahá.

Blant de siste til å komme inn i rommet var en svart gutt på rundt tretten år. Han var ganske mørk, og da han var den eneste av sin rase blant dem, var han åpenbart redd for at han kanskje ikke ville være velkommen. Da ‘Abdu’l-Bahá så denne gutten, lyste ansiktet hans opp i et himmelsk smil. Han løftet hånden til en fyrstelig velkomsthilsen og utbrøt med høy stemme, slik at ingen kunne unngå å høre det, at her var en svart rose.

Rommet ble plutselig fullstendig stille. Det svarte ansiktet ble opplyst med en lykke og kjærlighet som neppe var av denne verden. De andre guttene så på ham med nye øyne. Aldri før hadde de tenkt på ham som noe så fint som en svart rose.

Guttene holdt seg i ro og slappet av, men de ble alvorligere og konsentrerte oppmerksomheten om 'Abdu'l-Bahá. Stadig vekk tittet de på den svarte gutten med veldig tenksomme øyne. 'Abdu'l-Bahá hadde lært dem en dypsindig lekse, og de visste ikke engang at de ble undervist.

Så snart gjestene var kommet hadde 'Abdu'l-Bahá sendt noen ut etter noe godteri, og nå dukket det opp en stor to og en halv kilos eske av dyre, blandede sjokolader. Den ble pakket opp, og 'Abdu'l-Bahá vandret rundt med den i sirkelen av gutter, førte hånden sin ned i esken og plasserte en stor håndfull i hver av hendene, med et ord og et smil til hver enkelt. Så snudde han seg til bordet som han hadde sittet ved, og satte fra seg esken som det nå bare var noen få biter igjen i. Han plukket opp fra den en lang sjokoladenougat; den var veldig mørk. Han så et øyeblikk på den og deretter rundt på gruppen av gutter, som så ufravendt og forventningsfullt på ham. Uten et ord spaserte han tvers over rommet til der den fargede gutten satt, og fremdeles uten å snakke, men med et humoristisk, gjennomtrengende blick som feiet over gruppen, la han sjokoladen inn mot det svarte kinnnet. Ansiktet hans var strålende idet han la armen om guttens skulder, og denne utstrålingen syntes å fylle rommet. Ingen ord var nødvendige for å formidle meningen hans, og det kunne ikke være noen tvil om at alle guttene oppfanget den. Han syntes å si at den svarte gutten ikke bare var en svart blomst, men også en svart søtsak. Dere spiser mørke sjokolader og synes de er gode – kanskje vil dere like denne svarte broren deres også, hvis dere kunne kjenne hvor søt han er.²⁷

En gang da ‘Abdu’l-Bahá var i byen Washington, inviterte han en svart amerikansk venn, Louis Gregory, til å komme til huset til en høytstående tjenestemann i regjeringen som holdt et lunsjselskap til ære for ‘Abdu’l-Bahá. Gregory ble overrasket, for han visste at han ikke var blitt invitert til lunsjen, og han visste også at det ikke var skikk blant hvite amerikanere å spise sammen med en svart mann. Han syntes imidlertid at han måtte gå hvis Mesteren ønsket å treffe ham.

‘Abdu’l-Bahá møtte ham med sin vanlige vennlighet. I en time snakket de om mange ting. Plutselig kom tjeneren til syne i døren og kunngjorde: «Lunsjen er servert.»

‘Abdu’l-Bahá reiste seg raskt og gikk til spisestuen, men Gregory ble igjen da han ikke visste hva han skulle gjøre. Skulle han gå sin vei eller skulle han vente?

‘Abdu’l-Bahá gikk til bordet, stoppet plutselig, og med temmelig høy stemme sa han, på engelsk: «Hvor er min venn, Gregory? Min venn Gregory må spise lunsj med meg.»

Det var bare én ting å gjøre. Tjeneren gikk på leting etter Gregory. I mellomtiden begynte ‘Abdu’l-Bahá å skyve til side de mange knivene, gafflene og glassene for å rydde plass til Gregory ved siden av seg.

Dermed satt Gregory på æresplassen ved siden av ‘Abdu’l-Bahá ved bordet. Og ‘Abdu’l-Bahá underholdt selskapet på en så fornøylig måte at alle gjestene snart glemte, i det minste for en stund, noe så dumt som å mislike et annet menneske bare på grunn av hudfargen.²⁸

‘Abdu’l-Bahá pleide aldri å ta imot pengegaver fra noen. Men enkle gaver ga ham stor glede – et lommeetørkle, en eske med søtsaker, en kurv med frukt eller en bukett med blomster. Slike gaver pleide han alltid å ta imot med en smilende takk – og så pleide han raskt å gi dem bort igjen til besøkende venner. Og alle satte pris på å motta disse gavene fra ‘Abdu’l-Bahá. Til og med en persisk prins verdsette en gave fra ham – et par myke tøfler i rødt skinn som ‘Abdu’l-Bahá ga ham i London.

En dag sa en dame til ‘Abdu’l-Bahá: «Her har jeg en sjekk fra en venn som bønnfaller deg om å ta imot den for å kjøpe en god bil til ditt arbeid i England og Europa.»

‘Abdu’l-Bahá svarte: «Jeg tar med takknemlighet imot gaven fra din venn.» Han tok sjekken med begge hender, som om han velsignet den, så sa han: «Jeg leverer den tilbake for å bli brukt til gaver til de fattige.»²⁹

Det fins en historie om en gave til ‘Abdu’l-Bahá fra en fattig bahá’í-arbeider i Ishqábád. Denne mannen hørte at en reisende dro gjennom byen på vei til London for å slutte seg til ‘Abdu’l-Bahá, og han lengtet etter å sende en gave til sin elskede Mester. Men han hadde ikke noe å gi, så han bønnfalt den reisende om å ta med seg hans enkle middag som han hadde knyttet opp i et bomullslommeetørkle, og gi den til ‘Abdu’l-Bahá som et tegn på hans kjærlighet.

Mange dager gikk før den reisende nådde London. Han kom til ‘Abdu’l-Bahá da han skulle til å spise lunsj

sammen med noen gjester, og han overbrakte arbeiderens gave sammen med historien om hvordan den var sendt. ‘Abdu’l-Bahá knyttet opp lommenørkleet. Inni var der et stykke tørt, svart brød og et innskrumpet eple. Hva gjorde ‘Abdu’l-Bahá med det? Han brøt små stykker av brødet og oppfordret gjestene til å spise av arbeiderens middag sammen med ham. «Spis sammen med meg av denne ydmyke kjærlighetsgaven», sa han. Og ‘Abdu’l-Bahá lot sin egen lunsj forbli urørt.³⁰

Mens ‘Abdu’l-Bahá var i Dublin, bodde han på et gjestgiveri. En kvinne som bodde på samme gjestgiveri, forteller denne historien:

Tidlig en morgen kom hun til å kikke ut av vinduet, og hun så ‘Abdu’l-Bahá vandre frem og tilbake og diktere til sekretæren sin. Idet hun så på, gikk en gammel mann i veldig skitne, fillete klær forbi gjestgiveriet. ‘Abdu’l-Bahá sendte sekretæren sin for å kalle ham tilbake.

Mesteren gikk bort til ham og tok hånden hans, smilte ham inn i ansiktet som om han hilste en venn velkommen. Mannen var veldig fillete og skitten. Buksene hans var særdeles skitne og dekket bare så vidt lemmene hans. ‘Abdu’l-Bahá snakket noen få øyeblikk med ham, ansiktet hans var en smilende velsignelse. Han syntes å forsøke å oppmuntre den gamle mannen, og endelig dukket det frem spor av et smil, men det var temmelig trist. ‘Abdu’l-Bahás øyne feide over den ynkelige skikkelsen, og så lo

han vennlig: Han sa noe om at mannens bukser ikke var til særlig nytte og det måtte de gjøre noe med. Det var veldig tidlig på morgenen, og gaten var folketom. ‘Abdu’l-Bahá trådte inn i skyggen av vindfanget og begynte å fomme under kappen. Så bøyde han seg, og buksene hans falt ned på bakken. Han samlet kappen sin om seg, og idet han snudde seg, gav han buksene til den gamle mannen. «Gud være med deg», sa han, og vendte seg så til sekretæren som om intet uvanlig hadde hendt.³¹

En dag i London stilte en besøkende ‘Abdu’l-Bahá følgende spørsmål: «Vil denne ulykkelige verden noensinne bli lykkelig?»

‘Abdu’l-Bahá sa til ham: «Det er nå nesten to tusen år siden hans hellighet Herren Kristus lærte sitt folk denne bønne: ‘La riket ditt komme. La viljen din skje på jorden slik som i himmelen.’ Tror du han ville ha befalt dere å be om noe som aldri ville komme? Den bønne er også en profeti.»

Den besøkende sa: «‘Abdu’l-Bahá, når vil riket komme? Hvor snart vil hans vilje skje på jorden som i himmelen?»

«Det kommer an på», sa ‘Abdu’l-Bahá. «Det kommer an på hvor hardt hver enkelt av dere tjener dag og natt. Dere er alle fakler som jeg har tent med mine egne hender. Gå ut og tenn andre inntil alle de atskilte, ventende tjenerne er knyttet sammen i en stor enhet. De som arbeider alene», sa han, «er som maur, men når de blir forenet, vil de bli

som ørner. De som arbeider alene, er som dråper, men når de blir forenet, vil de bli en stor elv som vil bringe det rene livets vann til verdens golde ørkenstrøk. Når denne store livets elv blir en flodbølge, vil all elendighet og sorgmodighet og sorg bli vasket bort. Vær forenet! Vær forenet! Det er farlig å være en dråpe helt alene – den kunne bli sølt bort eller blåst bort.»³²

‘Abdu’l-Bahá så på alle han møtte som et medlem av sin egen familie. En dag da han satt sammen med to damer i England, sa en av dem til ham: «Mester, lengter du ikke etter å komme tilbake til Haifa og være sammen med din elskede familie?»

‘Abdu’l-Bahá smilte og sa: «Jeg ønsker at dere skal forstå at dere begge er mine døtre, og at dere er likså kjære for meg som mine egne døtre i Haifa.»

Damene kunne knapt tro sine egne ører, og de undret seg over hvordan de kunne være en så stor ære verdig, men det fikk dem til å innse hva Bahá’u’lláh mente med menneskehetens enhet, og at alle mennesker er deler av én familie. »³³

‘Abdu’l-Bahá elsket barn. En dag ble han og et par bahá’ier invitert til East Sheen i London for å besøke en familie med tre små barn. På kort tid klatret barna opp på knærne hans

og slo armene rundt halsen på ham, og da han begynte å snakke, ble de så stille som tre små mus.

Mens han snakket, strøk 'Abdu'l-Bahá de små kjærlig over håret og sa: «Velsignet er barna som hans hellighet Kristus talte om: 'Guds rike tilhører slike som dem.' Barn har ingen verdslige ambisjoner. Deres hjerter er rene. Vi må bli som barn ... Vi må rense våre hjerter, slik at vi kan se Gud i hans store manifestasjoner og adlyde lovene som er brakt oss av dem, hans budbringere.»

Senere samme dag gikk han en tur i Richmond Park. Der så han på et kappritt på ponnier mellom noen gutter og en jente. 'Abdu'l-Bahá så ut til å være spesielt tilfreds da det ble jenta som vant løpet. «Bravo! Bravo!» ropte han til henne.³⁴

'Abdu'l-Bahá ønsket alltid at folk skulle være lykkelige. Han viste dette ønsket på mange måter. Han spurte alltid folk: «Er du frisk? Er du lykkelig?»

En dag i London hørtes lyden av kraftige lattersalver fra kjøkkenregionen. 'Abdu'l-Bahá gikk raskt for å slutte seg til den lykkelige gruppen.

«Jeg er veldig tilfreds med at dere er så lykkelige», sa han. «Si meg, hvorfor ler dere?»

Det viste seg at den persiske tjeneren hadde snakket med den engelske husholdersken. Perseren hadde sagt: «I Østen bærer kvinnene slør og gjør alt arbeidet», og til dette hadde den engelske kvinnen svart: «I Vesten bærer ikke kvinnene slør og sørger nøye for at mennene gjør i

det minste noe av arbeidet. Det er best du fortsetter med å pusse det sølvtøyet.»

‘Abdu’l-Bahá lo hjertelig og ga hver av dem en liten gullmynt, bare fordi de var lykkelige!³⁵

‘Abdu’l-Bahá viste stor interesse for kvinners arbeid og fremgang. Mens han var i Europa og Amerika, kom mange velkjente kvinner for å treffe ham, så som fru Annie Besant, president for Det teosofiske selskap, og ledere for forskjellige kvinneorganisasjoner, sosialarbeidere, rektorer for høyere skoler for kvinner og andre.

En dag kom en dame som hadde sterk tro på kvinners rett til å stemme, for å besøke ‘Abdu’l-Bahá. Mesteren talte om kvinners allmenne stilling i ulike deler av verden. Så vendte han seg til den besøkende damen og sa: «Gi meg dine grunner til å tro at kvinner i dag skulle bli tillatt å stemme.»

Damen svarte: «Jeg tror at menneskeslekten er guddommelig og at den må heve seg høyere og høyere – men den kan ikke fly med bare én vinge.»

‘Abdu’l-Bahá var veldig fornøyd med svaret. Han smilte og spurte: «Men hva vil du gjøre hvis én vinge er sterkere enn den andre?»

Hun svarte: «Da må vi gjøre den svake vingen sterkere, ellers vil flukten ikke bli jevn.»

Igjen smilte ‘Abdu’l-Bahá og sa: «Hva vil du si hvis jeg beviser for deg at kvinnen er den sterkeste vingen?»

Damen svarte på sin aller mest strålende måte: «Du ville vinne min evige takknemlighet!»³⁶

Folk undret seg ofte over hvordan 'Abdu'l-Bahá hadde så mye styrke og energi hele tiden.

En dag etter et møte kom han hjem og var veldig sliten. Vennene ble veldig triste over å se ham så utslitt, spesielt siden han nå måtte gå opp mange trappetrinn til leiligheten ovenpå. Plutselig, til alles forbløffelse, sprang Mesteren opp trappen helt til toppen uten å stoppe. Fra toppen av trappen så han ned på vennene og sa: «Dere er alle veldig gamle; jeg er veldig ung!» Alle tegn på tretthet var fullstendig forsvunnet fra hans ansikt da han sto der og smilte til dem.

Da han så at alle var så overrasket, sa 'Abdu'l-Bahá: «Gjennom Bahá'u'lláhs kraft kan alle ting gjøres. Jeg har akkurat brukt den kraften.»³⁷

Selv om 'Abdu'l-Bahá snakket svært få ord engelsk, hadde han ingen vanskeligheter med å gjøre sitt budskap forstått. Hvis han ikke kunne få folk til å forstå budskapet med ord, snakket han til hjertet, og de forsto.

Det finnes en historie om en amerikansk gruvearbeider som verken kunne lese eller skrive. Han hadde hørt om 'Abdu'l-Bahá, og han hadde foretatt en lang reise til fots

for å møte ham da han var i San Francisco. Selv om denne mannen ikke hadde noen utdanning, var han svært åndelig. En dag gikk han til et møte hvor ‘Abdu’l-Bahá talte. Han lyttet til ‘Abdu’l-Bahá med øyne og hjerte festet på hver bevegelse og hver lyd. Det syntes som om han drakk fra en frisk strøm av vann.

Da tolken begynte å oversette setningene til engelsk, hvisket gruvearbeideren: «Hvorfor avbryter den mannen?»

Så snakket ‘Abdu’l-Bahá igjen, og den besøkende var atter fortapt i sin oppmerksomhet. Igjen oversatte tolken idet taleren tok en pause. På dette tidspunkt var gruvearbeiderens forargelse vekket. «Hvorfor lar de den mannen avbryte? Han burde bli kastet ut.» «Han er den offisielle tolken», forklarte en som satt ved siden av ham. «Han oversetter fra persisk til engelsk.» «Snakket han på persisk?» var det troskyldige svaret, «Hvem som helst kunne jo forstå det.»³⁸

‘Abdu’l-Bahá var aldri redd for noe. Mens han var i Paris, mottok en av bahá’iene, en fornem dame, et brev hvor det sto: «Det ville være bra å advare ‘Abdu’l-Bahá om at det kan være farlig for ham å besøke (et visst land) som jeg forstår han regner med å besøke i nær fremtid.»

Mannen som skrev brevet, var en betrodd venn av damen, og derfor mente hun at hun burde fortelle ‘Abdu’l-Bahá om faren.

Da ‘Abdu’l-Bahá hørte nyheten, bare smilte han og sa:

«Min datter, har du ennå ikke forstått at jeg i hele mitt liv aldri har vært utenfor fare én eneste dag, og at jeg ville fryde meg over å forlate denne verden og dra til min Far?» Damen ble overveldet av frykt og sorg. «Å Mester!» sa hun. «Vi ønsker ikke at du drar fra oss på den måten.»

«Vær ikke bekymret», sa han. «Disse fiendene har ingen makt over mitt liv unntatt den som blir gitt dem ovenfra. Hvis min elskede Gud skulle ønske at mitt livsblod blir ofret på hans sti, ville det være en strålende dag, og jeg kan bare håpe det vil bli slik.»

Da ‘Abdu’l-Bahá uttalte disse ordene, ga det hans venner en ny forståelse av hva det betyr å ha tro. Så sterk ble deres tro at en dag da en fremmed mann kom bort til noen av dem i en hage og advarte dem om at ikke bare ‘Abdu’l-Bahás liv var utrygt, men at deres egne liv også var i fare, svarte en av dem rolig: «Kraften som beskytter Mesteren, beskytter også hans tjenere. Derfor nærer vi ingen frykt.»

Mannen ble så overrasket over svaret at han gikk sin vei uten å si mer.³⁹

To dager før ‘Abdu’l-Bahá skulle forlate Paris, kom en dame stormende inn i et møte i hjemmet hans. Hun sa: «Å, så glad jeg er over å komme tidsnok! Jeg må fortelle dere den utrolige grunnen til min oppjagede reise fra Amerika.»

Og mens flere lyttet, fortalte damen sin historie:

«En dag», sa hun, «forbauset min lille jente meg ved å si: ‘Mamma, hvis vår kjære Herre Jesus var i verden nå, hva

ville du gjøre?’ ‘Elskede barn’, sa jeg, ‘jeg ville ha lyst til å komme meg på første tog og dra til ham så raskt jeg kunne.’

‘Mamma’, sa hun, ‘han er i verden!’ Jeg kjente en merkelig følelse komme over meg da smårollingen min snakket. Jeg sa: ‘Hva mener du, skatten min? Hvordan vet du det?’ ‘Han fortalte meg det selv’ svarte hun, ‘så selvfølgelig er han i verden.’

Full av undring tenkte jeg for meg selv: ‘Er dette et hellig budskap som blir gitt meg gjennom mitt barns munn?’ Og jeg ba om at det måtte bli gjort klart for meg.

Neste dag snakket hun inntrengende, som om hun ikke kunne forstå hvorfor jeg ikke hadde gjort noe med budskapet hennes. ‘Elskede mamma’, sa hun, »hvorfor har du ikke dratt for å treffe Herren Jesus? Han har fortalt meg to ganger at han virkelig er her, i verden.’ ‘Kjære, lille barn’ sa jeg, ‘mamma vet ikke hvor han er, hvordan kunne hun finne ham?’ ‘Vi får se, mamma’, sa hun. ‘Vi får se.’

Samme ettermiddag tok jeg barnet mitt ut på en spaseretur. Plutselig sto hun helt stille og ropte ut: ‘Der er han! Der er han!’ Hun skalv av opphisselse og pekte på et butikkvindu hvor det var et bilde av ‘Abdu’l-Bahá. Jeg kjøpte avisen, fant denne adressen, tok båten samme kveld, og her er jeg!»⁴⁰

En dag mens ‘Abdu’l-Bahá var i London, ba en dame om tillatelse til å treffe Mesteren. Personen som møtte henne i entréen, spurte: «Har du en avtale?» Kvinnen hadde ikke

det og ble veldig trist. «Jeg beklager», sa den andre, «men han er opptatt med meget viktige personer nå og kan ikke forstyrres.» Kvinnen vendte seg bort fordi hun følte seg for ringe til å gjenta sin anmodning, men hun var så bitterlig skuffet. Hun gikk ned trappen og skulle til å forlate huset da en budbringer fra 'Abdu'l-Bahá sprang for å stanse henne.

«Han ønsker å treffe deg», sa budbringeren. «Du må komme tilbake! Han har bedt meg om å føre deg til ham!»

Alle i huset hadde hørt 'Abdu'l-Bahás stemme fra døren til gjesterommet: «Et hjerte er blitt såret. Skynd dere, skynd dere, hent henne til meg!»⁴¹

En kveld i London hadde et par venner gjort forberedelser til å tilbringe en stille aften alene med 'Abdu'l-Bahá. Det var en meget sjelden anledning. Vennene var veldig lykkelige og så frem til å ha 'Abdu'l-Bahá helt for seg selv. Men etter omtrent en halv time ble møtet avbrutt av en journalist som trengte seg forbi tjenerne og insisterte på å intervju 'Abdu'l-Bahá. Reporteren kom inn i rommet, satte seg på en stol, tente ubedt en sigarett og sa til 'Abdu'l-Bahá: «Jeg skriver en artikkel for en avis, og jeg ville gjerne ha noen treffende poeng, skjønner du.» Han fortsatte å snakke på en uhøflig måte, og alle som var til stede, var målløse. Denne mannen ødela fullstendig deres planer om en privat aften.

Etter en stund reiste 'Abdu'l-Bahá seg og gjorde tegn til reporteren om å følge ham. Begge to forlot værelset og

gikk til 'Abdu'l-Bahás eget rom.

Så snart 'Abdu'l-Bahá hadde etterlatt vennene alene, ble rommet plutselig svært tomt. De så på hverandre og ble klar over at det var sant at den forferdelige reporteren var borte – men det var jo 'Abdu'l-Bahá også!

Vertinnen undret på hva som kunne gjøres. Så gikk hun til døren til 'Abdu'l-Bahás rom og sa til sekretæren hans: «Vil du være så snill å si til 'Abdu'l-Bahá at de damene som avtalen er blitt gjort med, venter på at det skal passe for ham?»

Damen vendte tilbake til gjestene og ventet på resultatet. Nesten øyeblikkelig hørte de fottrinn i gangen. Så hørte de lyden av vennlige farvel ved døren, og 'Abdu'l-Bahá kom tilbake til dem. Vennene ble så glade over å se ham igjen! Men da 'Abdu'l-Bahá nådde døren, så han på hver av dem etter tur med et alvorlig ansikt og sa: «Dere gjorde den stakkars mannen utilpass med deres sterke ønske om at han skulle gå sin vei. Jeg tok ham bort for at han skulle føle seg lykkelig.»⁴²

En annen dag i London hørtes en mannsstemme ved entrédøren. «Er damen i huset inne?» spurte han. Tjeneren svarte: «Ja, men – .» «Å, vær så snill, jeg må treffe henne!» ropte han. Damen hørte ham og kom til døren.

«Er du 'Abdu'l-Bahás vertinne?» spurte han.

«Ja, ønsker du å treffe meg?»

«Jeg har gått førtiåtte kilometer i den hensikt», svarte han.

«Kom inn og hvil deg», sa hun. «Etter at du har fått deg litt mat, kan du fortelle meg din historie.»

Mannen kom inn og satte seg ned i spisestuen. Han så ut som en vanlig landstryker, en fattig tigger. Men da han snakket, kunne det merkes at han var noe annet. Han begynte å fortelle sin historie: «Jeg var ikke alltid slik dere ser meg nå. Min far er en landsens predikant, og jeg hadde fordelene av å gå i en god skole. I dag har jeg intet hjem. Jeg sover ved bredden av Themsens. Hvordan jeg kom dit, er ikke viktig. I går kveld bestemte jeg meg for å gjøre ende på mitt unyttige liv, unyttig både for Gud og for mennesker. Mens jeg tok det jeg trodde skulle bli min siste spasertur, passerte jeg en avisbutikk og så «et ansikt» i vinduet. Jeg sto og så på det ansiktet som naglet til stedet. Han syntes å snakke til meg og kalle meg til seg!» Han hadde avisen med seg, og vertinnen så bildet av 'Abdu'l-Bahá. Mannen fortsatte: «Jeg leste i avisen at han er her, i dette huset. Jeg sa til meg selv: «Hvis en slik person virkelig lever på denne jord, skal jeg ombestemme meg og begynne å leve på nytt.» Så begynte jeg å gå til dette stedet. Jeg er kommet hit for å finne ham. Er han her? Vil han treffe meg? Selv meg?»

«Selvfølgelig vil han treffe deg», sa hun. «Kom til ham.» Da damen banket på 'Abdu'l-Bahás dør, åpnet han selv døren og holdt ut hendene som til en kjær venn han ventet på!

«Velkommen! Hjertelig velkommen!» sa han. «Jeg er veldig tilfreds med at du er kommet. Sett deg.»

Den fattige mannen sank ned på en lav stol ved

Mesterens føtter. Han skalv så sterkt at han ikke var i stand til å si et eneste ord.

«Vær lykkelig! Vær lykkelig!» sa ‘Abdu’l-Bahá, idet han holdt en av de stakkars hendene og strøk ømt over mannens bøyd hode. ‘Abdu’l-Bahá smilte sitt vidunderlige kjærlige og forståelsesfulle smil og fortsatte: «Vær ikke fylt av sorg når ydmykelsen rammer deg. Guds gavmildhet og makt er uten grense for hver eneste sjel i verden. Søk etter åndelig glede og kunnskap. Da vil du, skjønt du vandrer på jorden, leve i den åndelige verden. Selv om du er fattig, vil du være rik i Guds rike.»

Disse og andre ord til trøst, styrke og helbredelse ble talt til mannen, og litt etter litt syntes hans elendighets sky å vike i varmen av Mesterens kjærlige nærvær.

Da den fremmede reiste seg for å gå, var der et nytt uttrykk i ansiktet hans; han sto rett istedenfor bøyd, og hans skritt var faste som om han var seg sitt mål bevisst. Han vendte seg til damen og sa: «Vær så snill å skrive ned ordene hans for meg. Jeg har mottatt alt jeg forventet og mer til.»

«Og hva skal du nå gjøre?» spurte damen.

«Jeg skal arbeide på markene. Jeg kan tjene det jeg trenger til mine enkle behov. Når jeg har spart nok, skal jeg få meg litt jord, bygge en liten hytte til å bo i, og så skal jeg dyrke fioler til blomstermarkedet. Som han sier: ‘Fattigdom er uviktig, arbeid er tilbedelse.’ Jeg trenger ikke å si ‘takk’, trenger jeg vel? Farvel!» Og mannen var borte.⁴³

‘Abdu’l-Bahá ventet ikke på at folk skulle komme til ham. Hvis de ønsket å treffe ham, dro han ofte til dem.

Mens ‘Abdu’l-Bahá var i Paris, var den japanske ambassadøren i Madrid og hans kone ivrige etter å treffe ham, men fruene følte seg ikke frisk.

«Jeg er veldig lei meg», sa hun. «Jeg kan ikke gå ut i kveld siden jeg er så sterkt forkjølet, og jeg drar til Spania i morgen tidlig. Om det bare hadde vært mulig å treffe ham!»

Dette ble fortalt til ‘Abdu’l-Bahá, og skjønt han nettopp hadde kommet hjem igjen etter en lang og slitsom dag og det allerede var sent, sa han: «Si til damen og ektemannen at siden hun ikke er stand til å komme til meg, så vil jeg besøke henne.»

Så gikk ‘Abdu’l-Bahá ut i kulden og regnet og ankom med smilende høflighet til det hotellet hvor ambassadøren bodde.

Der snakket han om de tingene som det japanske ekteparet var interessert i. Han talte om forholdene i Japan, om landets store internasjonale betydning, om tjeneste for menneskeheten og behovet for å få slutt på krig. Han sa det var nødvendig å bedre arbeidernes kår, og å utdanne både gutter og jenter likt. Han talte om religion og vitenskap som de to vingene som menneskehetens fugl kan stige til værs med. Så sa han at det finnes en mektig kraft i tilværelsen som ennå ikke er blitt oppdaget av menneskene. La oss be til Gud om at denne kraften ikke blir oppdaget før folk er åndelig utviklet, for i hendene på mennesker av lavere natur vil denne kraften være i stand til å ødelegge hele jorden.

‘Abdu’l-Bahá talte om disse og mange andre viktige saker, og de som hørte ham, sa: «Hvordan er det mulig at han, etter å ha tilbrakt hele sitt liv innestengt i en orientalsk festning, skulle forstå verdensproblemene så godt og sitte inne med visdommen til å løse dem på en så enkel måte?»⁴⁴

En berømt amerikansk universitetsprofessor sa en gang: «Abdu’l-Bahá vil visselig forene Østen og Vesten, for han vandrer den mystiske vei med praktiske føtter.»⁴⁵

En annen fremtredende person sa om ‘Abdu’l-Bahá: «Jeg synes han er den mest fullkomne gentleman jeg noen gang har kjent.»⁴⁶

‘Abdu’l-Bahá hadde en kraft som var veldig stor. Den var så stor at den til og med syntes å være fysisk. For eksempel finnes det en historie om en mann som satt ved siden av ‘Abdu’l-Bahá på en liten sofa under en av hans taler. I nesten en time mens ‘Abdu’l-Bahá snakket og svarte på spørsmål, holdt han mannens hånd i sin eller lot hånden hvile lett på mannens kne.

I løpet av denne tiden, sa mannen senere, fløt det en konstant strøm av kraft fra 'Abdu'l-Bahá til ham. Han var aldri i stand til å beskrive opplevelsen, men alltid når han mintes den etterpå, tenkte han på 'Abdu'l-Bahás utsagn «Der er en kraft i denne Sak som langt overgår menneskers og englers fatteevne». En annen mann har også nevnt denne store kraften som kom fra 'Abdu'l-Bahá. Han sier at en dag da han satt nær 'Abdu'l-Bahá under en biltur, følte han det som om han ble ladet opp av et guddommelig batteri.

Folk så på 'Abdu'l-Bahá, så at han var absolutt fullkommen og mottok fra ham kraften til å bli bedre mennesker selv.⁴⁷

Da 'Abdu'l-Bahá besøkte Vesten, prøvde mange å fotografere ham. Menn med fotoapparat pleide å vente ved døren og vokte på en sjanse til å ta bilde av ham. Ved en anledning sa vertinnen hans til en avisfotograf: «Synes du det er veldig høflig å insistere på å fotografere en gjest fra et annet land mot hans vilje?»

«Nei, frue», sa fotografen, «men hvis andre lykkes og jeg mislykkes, så vil sjefen min synes jeg er en tosk.»

Da hun fortalte 'Abdu'l-Bahá denne historien, lo han hjertelig og sa: «Hvis det endelig skal fotografes, så ville det være bedre om fotografiene blir gode. Bildene i den avisen er virkelig svært dårlige.»

Etter dette samtykket han elskverdig i å bli fotografert for å glede vennene sine. Men å ha et bilde av seg selv, sa

han, er ganske uviktig. Et bilde vil kun fremheve personligheten, det er jo bare lampen. Det viktige er lyset som skinner i lampen. Dette kan man ikke se på et bilde.⁴⁸

‘Abdu’l-Bahá ønsket aldri ære for seg selv. En dag sa fru Florian King til Mesteren: «Min elskede, paradiset ville vært svart for meg uten deg eller ditt nærvær. For meg er du Bahá’u’lláh, du er Muhammed, du er Jesus, du er Moses, du er Buddha.»

‘Abdu’l-Bahá holdt ut hånden og sa: «Kom, ta hånden min.» Ansiktet hans skinte og skinte – et klarsyn av lys!

«Å Mester», sa fru King, «kan jeg få kysse hånden din?» «Nei, min datter», sa han med et smil. «Det er ikke tillatt. Personligheten skal ikke tilbes; det er lyset som er av betydning, ikke lampen som det skinner gjennom.»⁴⁹

DEL 2

Utdrag fra 'Abdu'l-Bahás skrifter

Utdrag fra Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá

1

O verdens folkeslag! Sannhetens Sol har steget opp for å opplyse hele jorden og åndeliggjøre menneskenes samfunn. Rosverdige er resultatene og fruktene av dette, og rikelige er de hellige beviser som denne nåde gir opphav til. Dette er udelt barmhjertighet og ren gavmildhet. Det er lys for verden og alle dens folkeslag. Det er harmoni og fellesskap, kjærlighet og samhörighet. Det er virkelig medfølelse og enhet, og slutten på fremmedhet. Det er å være ett med alle på jord, i fullstendig verdighet og frihet.

Den Velsignede Skjønnhet sier: «Dere er alle frukter på ett tre og blader på én gren.» Slik har han sammenlignet denne tilværelsens verden med et eneste tre og alle dens folkeslag med treets blader, blomster og frukter. Grenen behøver å blomstre og løvverk og frukt å bli frodig, og frodigheten i løvverk og blomster og fruktens sødme avhenger av den innbyrdes forbindelsen mellom alle verdenstreets deler.

Av den grunn må alle mennesker gi hverandre sterk støtte og søke evig liv. Og av samme grunn må Guds elskere i denne betingede verden bli de barmhjertige gjerninger og velsignelser som er utsendt av denne nådige Konge over de sette og usette riker. La dem lutre sitt syn og se hele menneskeheten som blader og blomster og frukter på tilværelsens tre. La dem til enhver tid beskjefte seg

med å gjøre en vennlig ting for et av sine medmennesker, å by noen kjærlighet, omtanke og omtenksom hjelp. La dem ikke anse noen som sin fiende eller for å ønske dem ondt, men tenke på hele menneskeheten som sine venner, betrakte utlendingen som en fortrolig venn og den fremmede som en ledsager, være fri for fordommer og ikke trekke noen grenser.

Den som på denne dag yndes ved Herrens terskel, er den som sender troskapens beger rundt, som skjenker selv sine fiender gavmildhetens juvel og gir endog sin falne undertrykker en hjelpende hånd – den som vil være en kjærlig venn selv for sin argeste fiende. Dette er Den Velsignede Skjønnhets lære, dette er Det Største Navns råd.

O dere kjære venner! Verden er i krig, og menneskeslekten lider møye og besvær og kjemper for livet. Hatets mørke natt har overtatt, og den gode troens lys er formørket. Jordens folk og slekter har kvasset klørne og kaster seg mot hverandre. Det er selve menneskeslektens grunnvoll som ødelegges. Husholdninger i tusentall streifer omkring, fratatt det de eide, og tusener på tusener av mennesker ses hvert år velte seg i sitt livsblod på støvete slagmarker. Livets og gledens telt er revet. Generalene utøver sin generalvirksomhet, skryter av sin blodsutgytelse og kappes med hverandre i å hisse til vold. «Med dette sverd», sier en av dem, «kappet jeg hodet av et folk!» Og en annen: «Jeg brakte en nasjon til fall!» Og enda en annen: «Jeg styrtet en regjering!» Slike ting er mennesker stolte over, slikt roser de seg av! Kjærlighet, rettferdighet – overalt blir de påtalt, mens harmoni og sannferdighet møter forakt.

Den Velsignede Skjønnhets tro kaller menneskeheten til trygghet og kjærlighet, til vennskap og fred. Den har reist sitt tabernakel på jordens høyder og retter sin appell til alle nasjoner. Kjenn derfor verdien av denne dyrebare tro, o dere som er Guds elskere, adlyd dens lære, gå på denne vei som er strakt anlagt, og vis folket denne veien. La stemmene lyde, og syng Rikets sang. Spre den kjærlige Herres forskrifter og råd viden om, slik at denne verden vil endres til en annen verden, så denne mørke jord vil overflommes av lys og menneskehetens døde legeme vil reise seg og leve, så enhver sjel vil be om udødelighet, ved Guds hellige pust.

Snart vil deres raskt svinnende dager være over, og berømmelsen og rikdommen, bekvemmelighetene og gleden som denne avfallsdyngen – verden – byr på, vil være sporeløst borte. Kall derfor folket til Gud og innby menneskeheten til å følge skaren i det høyes eksempel. Vær kjærlige fedre for de foreldreløse, og et tilfluktssted for de hjelpeløse, og et skattkammer for de fattige, og et legemiddel for de syke. Hjelp ethvert offer for undertrykkelse og beskytt de svakstilte. Tenk alltid på å gjøre ethvert medlem av den menneskelige rase en eller annen tjeneste. Fest dere ikke ved motvilje, avvisning, ringeakt, fiendskap og urettferdighet; opptre på motsatt vis. Vær elskverdige på en oppriktig måte, ikke bare tilsynelatende. La hver av Guds elskede samle sin oppmerksomhet om dette: å være Herrens barmhjertighet overfor mennesket; å være Herrens nåde. La ham gjøre noe godt for enhver som krysser hans sti og være ham til gagn. La ham forbedre personligheten

hos alle og enhver og gi menneskenes sinn en ny retning. På denne måten vil den guddommelige ledelses lys skinne frem, og Guds velsignelser vil oppfostre hele menneskeheden. For kjærlighet er lys, hvor den enn måtte ha til huse, og hat er mørke, hvor det enn måtte bygge seg rede. O Guds venner! Bestreb dere for å fjerne dette mørket for evig og alltid, slik at det skjulte mysterium kan stå åpenbart og alle tings hemmelige vesen bli avdekket.

2

... Herrens elskede må stå urokkelige som fjell, faste som ugjennomtrengelige murer. Upåvirket må de forbli av selv den sterkeste motgang, sorgløse under de verste ulykker. La dem klynge seg til den allmektige Guds kappe og sette sin lit til troen på den største Skjønnhet. La dem lene seg på den aldri manglende hjelp som kommer fra det urgamle rike og stole på omsorgen og beskyttelsen fra den barmhjertige Herre ...

10

... Vær en som kaller til kjærlighet, og vær god mot hele menneskeslekten. Elsk menneskenes barn, og ta del i deres sorger. Vær blant dem som fostrer fred. Tilby ditt vennskap, vær til å stole på. Vær en balsam for ethvert sår, vær et legemiddel for ethvert onde. Knytt sjelene sammen ...

11

Tjeneste for vennene er tjeneste for Guds rike, og omsorg vist de fattige er en av Guds største læresetninger.

Vit for visst at kjærlighet er hemmeligheten i Guds hel-
lige religionsordning, manifestasjonen av den overmåte
barmhjertige, kilden til åndelige utstrømninger. Kjærlighet
er himmelens vennlige lys, Helligåndens evige pust som
gir liv til menneskesjelen. Kjærlighet er årsaken til Guds
åpenbaring overfor mennesket, og er livsnerven som er
iboende i alle tings virkelighet, i overensstemmelse med det
guddommelige skaperverk. Kjærlighet er det eneste middel
som sikrer sann lykke både i denne verden og den neste.
Kjærlighet er lyset som viser vei i mørke, det levende bånd
som forener Gud og menneske, og som sikrer fremskritt
hos hver en opplyst sjel. Kjærlighet er den største lov som
styrer denne mektige og himmelske syklus, den unike
kraft som binder sammen de ulikeartede elementer i denne
materielle verden, den største magnetiske kraft som ska-
per sfærenes bevegelse i de himmelske riker. Kjærligheten
åpenbarer med usvikelig og grenseløs kraft de mysterier
som er skjult i universet. Kjærlighet er selve livets ånd
i menneskehetens smykkede legeme, grunnleggeren av
sann sivilisasjon i denne forgjengelige verden, og kilden
til uforgjengelig herlighet for enhver høytstrebende rase
og nasjon ...

O blad på Livets Tre! Livets Tre, som er nevnt i Bibelen, er
Bahá'u'lláh, og Rikets døtre er bladene på dette velsignede
Tre. Takk da Gud for at du er blitt forbundet med dette
Tre, og for at du trives, sart og frisk.

Rikets porter er vidåpne, og hver begunstiget sjel har fått sete ved Herrens taffel og mottar sin andel av dette himmelske festmåltid. Lovet være Gud, du er også til stede ved dette taffel og forsyner deg med din del av himmelens rikelige føde. Du tjener Riket og er godt kjent med Abhá-paradisets liflige ange.

Bestreb deg derfor av all din kraft på å lede folket, og spis av det brød som er kommet ned fra himmelen. For dette er betydningen av Kristi ord: «Jeg er det levende brød som er kommet ned fra himmelen. Den som spiser av dette brødet, skal leve til evig tid.»*

35

... O Guds hær! Gjennom den beskyttelse og hjelp som er skjenket av Den velsignede skjønnhet – måtte mitt liv være et offer for hans elskede – må dere føre dere på en slik måte at dere kan utmerke dere, fremragende og skinnende som solen blant andre sjeler. Dersom en hvilken som helst av dere skulle tre inn i en by, bør han bli et midtpunkt for tiltrekning på grunn av sin oppriktighet, sin trofasthet og kjærlighet, sin ærlighet og troskap og sin sannferdighet og godvilje overfor alle verdens folkeslag, slik at folket i denne byen kan rope ut og si: «Denne mannen er utvilsomt en bahá’í, for hans manerer, hans oppførsel, hans vandel, hans moral, hans natur og gemytt gjenspeiler egenskapene hos bahá’íene.» Ikke før dere når dette stade kan det sies at dere har vært trofaste mot Guds Pakt og hans Testament. For han har, gjennom ugjendrivelige tekster, inngått en

* Joh 6:51 2011-overs.

bindende pakt med oss alle og krever at vi handler i samsvar med hans hellige instruksjer og råd ...

36

... **H**vor godt det er hvis vennene er så nær hverandre som lysstråler, hvis de står sammen side om side i en ubrutt rekke. For nå har virkelighetens stråler fra verdenseksistensens Sol i hengivenhet forenet lysets tilbedere. Disse strålene har, gjennom uendelig nåde, samlet alle folk innenfor dette vidstrakte tilfluktssted. Derfor må alle sjeler bli som én sjel, og alle hjerter som ett hjerte. La alle settes fri fra de oppsplittede identiteter som er født av lyster og begjær, og i enheten av sin kjærlighet til Gud finne et nytt levevis ...

41

... **E**n av hans læresetninger er dette at kjærlighet og sann tro må prege det menneskelige hjerte, slik at menneskene vil betrakte den fremmede som en god venn, ugjerningsmannen som en av sine egne, den fremmede som en som er kjær, fienden som en god og nær kamerat. Den som dreper dem, han vil de kalle for en som skjenker liv; den som vender seg bort fra dem, han vil de betrakte som en som vender seg mot dem; han som fornekte deres budskap, han vil de betrakte som en som har anerkjent dets sannhet. Meningen er at de må behandle hele menneskeheten på samme måte som de behandler sine vennligsinnede, sine trosfeller, sine kjære og gode venner ...

43

De grunnleggende krav til dem som rådslår sammen, er et rent motiv, en strålende ånd, løsrivelse fra alt uten Gud, tiltrekning til hans guddommelige dufter, ydmykhet og beskjedenhet blant hans elskede, tålmodighet og langmodighet i vanskeligheter og tjeneste for hans opphøyede terskel. Dersom de nådigst skulle bli hjulpet til å tilegne seg disse egenskaper, vil de forunnes seier fra Bahás usette rike.

44

Deres medlemmer* må rådslå på en slik måte at det ikke kan oppstå noen anledning for misstemning eller splid. Dette kan oppnås når hvert medlem fullstendig fritt uttrykker sin mening og fremfører sin argumentasjon. Skulle noen komme med innsigelser, må han under ingen omstendigheter føle seg såret, for ikke før sakene er gjennomdrøftet, kan den riktige vei bli åpenbart. Sannhetens lysende gnist viser seg først etter at motsatte meninger har støtt sammen. Hvis det etter diskusjon treffes en enstemmig avgjørelse, er det vel og bra, men hvis det – Herren forbyde – skulle oppstå meningsforskjeller, må stemmeflertallet være avgjørende.

50

Du har spurt angående festen i hver bahá’í-måned. Denne festen holdes for å fremme samhold og kjærlighet, for å minnes Gud og bønnfalle ham med botferdige hjerter og

* Gjelder medlemmer av et åndelig råd.

oppmuntre til velgjørende virksomhet.

Det vil si at vennene bør der dvele ved Gud og forherlige ham, lese bønnene og de hellige vers og behandle hverandre med den største hengivenhet og kjærlighet.

51

Hva angår nittendagsfesten, så fryder den sinn og hjerte. Hvis denne festen holdes på riktig måte, vil vennene en gang hver nittende dag oppleve at de blir åndelig forfrisket og skjenkes en kraft som ikke er av denne verden.

74

O fugl som synger søtt om Abhá-skjønnheten! I denne nye og vidunderlige ordning er overtroens slør blitt revet i stykker, og de østlige folks fordommer blir fordømt. Blant visse nasjoner i Østen ble musikk ansett som daddelverdig, men i denne nye tidsalder har det Åpenbare Lys i sine hellige tavler spesielt kunngjort at musikk, sunget eller spilt, er åndelig føde for sjel og hjerte.

Musikerens kunst er blant de kunstarter som er den høyeste ros verdig, og den beveger hjertet hos alle som sørger. Derfor, o du Shahnáz, * spill og syng Guds hellige ord med vidunderlige toner i vennenes forsamlinger, slik at tilhøreren må bli befridd for bekymringens og sorgens lenker og hans sjel kan hoppe av glede og ydmyke seg i bønn til herlighetens rike.

* Shahnáz, det navn som gis mottageren av denne tavlen, er også navnet på en toneart innen musikk.

75

Bestreb dere med liv og sjel for å skape enhet og harmoni blant de hvite og de sorte og for derved å bevise enheten i bahá'í-verdenen, der forskjell i farve ikke har noen plass, men kun hjertene taes i betraktning. Lovet være Gud, vennenes hjerter er forenet og forbundet, enten de er fra øst eller vest, fra nord eller syd, enten de er tyskere, franskmenn, japanere eller amerikanere, enten de tilhører den hvite, sorte, røde, gule eller brune rase. Forskjeller i farge, land og rase er uten betydning i bahá'í-troen – tvert imot overvinner bahá'í-enheten dem alle og avskaffer alle disse fantasier og innbilninger.

76

O du som har et opplyst hjerte! Du er som pupillen i øyet, selve lysets kilde, for Guds kjærlighet har kastet sine stråler på ditt innerste vesen, og du har vendt ansiktet mot din Herres rike.

I Amerika er hatet glødende mellom sort og hvit, men mitt håp er at Rikets kraft vil knytte disse to sammen i vennskap og tjene som en helbredende balsam for dem.

La dem ikke se på et menneskes hudfarve, men på dets hjerte. Hvis hjertet er fylt av lys, er vedkommende nær sin Herres terskel; hvis ikke, er mennesket likegyldig overfor sin Herre, enten det er hvitt eller sort.

84

O du kjære Guds tjenerinne! Ditt brev er mottatt, og innholdet er bemerket.

Blant folk flest er ekteskap et fysisk bånd, og denne

foreningen kan bare være midlertidig, siden den på forhånd er dømt til en fysisk adskillelse til slutt.

Hos Bahás folk må imidlertid ekteskapet være en forening av både legeme og ånd, for her er både ektemann og hustru oppglødd av den samme vin, begge har det samme uforlignelige Åsyn kjærte, begge lever og beveger seg ved samme ånd, begge blir opplyst av samme herlighet. Denne forbindelsen mellom dem er av åndelig art, derfor er den et bånd som vil vare evig. Likeledes nyter de sterke og varige bånd i den fysiske verden også, for hvis ekteskapet er basert på både ånd og legeme, er denne foreningen en sann forening og vil derfor vedvare. Men hvis båndet er fysisk og intet annet, er det sikkert at det bare vil være midlertidig, og at det ubønhørlig må ende i adskillelse.

Når derfor Bahás folk akter å gifte seg, må foreningen være en sann forbindelse, et åndelig møte så vel som et legemlig, slik at deres forening vil vare gjennom alle livets faser og i alle Guds verdener. For denne virkelige enhet er et funklende glimt av Guds kjærlighet.

Når noen sjeler vokser til å bli sanne troende, vil de på samme vis nå et åndelig forhold til hverandre og vise en ømhet som ikke er av denne verden. De vil alle bli oppstemt av en munnfull guddommelig kjærlighet, og denne deres forening, denne forbindelse, vil også vare evig. Det vil si at sjeler som vil la seg selv gå i glemme, som vil avkle seg menneskehetens mangler og utfri seg fra menneskelig trelldom, uten tvil vil bli opplyst med enhetens himmelske glans og oppnå virkelige enhet i den verden som ikke dør.

85

Når det gjelder spørsmålet om ekteskap under Guds lov: Først må du velge en som tiltaler deg, og deretter er saken avhengig av samtykke fra far og mor. Før du treffer ditt valg, har de ingen rett til å blande seg inn.

86

Bahá'í ekteskap består i at de to partene forplikter seg overfor hverandre, og i at de er gjensidig hengivne i sinn og i hjerte. Hver av dem må imidlertid utvise den største omhu for å bli grundig kjent med den andres karakter, slik at den bindende pakten mellom dem må bli et bånd som vil vare evig. Deres hensikt må være å bli kjærlige ledsagere og venner og ett med hverandre for evig og alltid ...

Det sanne ekteskap for bahá'ier består i at ektemann og hustru bør være både fysisk og åndelig forenet, så de stadig kan høyne hverandres åndelige liv og kunne glede seg over evigvarende enhet i alle Guds verdener. Dette er bahá'í ekteskap.

95

O Herrens tjenerinner! Det åndelige råd dere har etablert i den opplyste byen, er meget gunstig. Dere har gjort store fremskritt. Dere har overgått de andre, har reist dere for å tjene ved den hellige terskel og har vunnet himmelske gaver. Nå må dere med all åndelig glød samles i denne opplyste forsamling og fremsi de hellige skrifter og ta del i å ihukomme Herren. Fremsett hans argumenter og bevis. Arbeid for å veilede kvinnene der i landet, undervis de unge pikene og barna slik at mødrene kan undervise sine små fra

deres tidligste dager, gi dem en grundig opplæring, oppfostre dem til å få en god karakter og god moral, lede dem til alle menneskehetens dyder, hindre utviklingen av noen oppførsel som ville være klanderverdig, og oppdra dem i bahá'í-undervisningens favn. Slik vil disse sarte spedbarn bli næret ved Guds kunnskaps og hans kjærlighets bryst. Slik vil de vokse og blomstre og bli opplært i rettferdighet og menneskehetens verdighet, i besluttsomhet og i viljen til å anstrenge seg og være utholdende. Slik vil de lære standhaftighet i alle ting, i viljen til fremskritt, høysinethet og edel besluttsomhet, kyskheter og renhet i livet. Slik skal de bli satt i stand til å føre hva enn de foretar seg, frem til en vellykket avslutning.

La mødrene overveie at alt som angår barneoppdragelsen, er av den største betydning. La dem anstrenge seg til det ytterste i så henseende, for når grenen er grønn og myk, vil den vokse i den retning dere oppdrar den. Derfor påhviler det mødrene å oppfostre sine små likesom en gartner stiller sine spede planter. La dem bestrebe seg dag og natt på å innpode sine barn tro og forvissning, gudsfrykt, kjærlighet til alle verdens elskede og alle gode egenskaper og karaktertrekk. Når en mor ser at hennes barn har gjort det godt, må hun gi det ros og anerkjennelse og glede dets hjerte. Og hvis det minste uønskede trekk skulle vise seg, må hun rettledede barnet og straffe det, og bruke midler basert på fornuft, til og med en lett muntlig refselse om nødvendig. Det er imidlertid ikke tillatt å slå et barn eller rakke ned på det, for barnets karakter vil bli fullstendig fordervet hvis det blir utsatt for slag eller utskjelling.

Når det gjelder forskjellen mellom den materielle sivilisasjon som hersker nå, og den guddommelige sivilisasjon som vil bli ett av de goder som kommer fra Rettferdighetens Hus, så er den som følger: Den materielle sivilisasjon avholder folk fra å begå kriminelle handlinger gjennom lover basert på straff og gjengjeldelse. Og dog, mens det hele tiden blir flere lover for å øve gjengjeld mot og straffe et menneske, så finnes det, som dere kan se, ingen lover for å belønne det. I alle Europas og Amerikas byer er det reist veldige bygninger som skal tjene som fengsler for forbryterne.

Den guddommelige sivilisasjon oppdrar imidlertid ethvert medlem av samfunnet på en slik måte at ingen, unntatt forsvinnende få, vil begå en forbrytelse. Det er således stor forskjell på å forebygge forbrytelser gjennom forholdsregler preget av vold og gjengjeldelse og på å oppdra, opplyse og åndeliggjøre folk slik at de – uten noen frykt for fremtidig straff eller hevn – vil sky enhver kriminell handling. De vil faktisk betrakte selve begåelsen av en forbrytelse som en stor skam og som den strengeste straff i seg selv. De vil bli begeistret for menneskelige fullkommenheter og vil vie livet til det som vil bringe verden lys og vil fremme de egenskaper som er antagelige ved Guds hellige terskel.

Se hvor stor forskjellen er mellom materiell og guddommelig sivilisasjon. Den materielle sivilisasjon søker ved makt og straff å avholde folk fra ugjerninger, fra å skade samfunnet og å begå forbrytelser. Men i en guddommelig sivilisasjon er individet slik oppdradd at det uten frykt for

straff skyr forøvelsen av forbrytelser, ser forbrytelsen selv som den hardeste pine og med iver og glede setter seg fore å tilegne seg menneskehetens dyder, å bidra til menneskenes fremskritt og å spre lyset over hele verden.

129

O venner av den rene og allmektige Gud! Å være ren og hellig i alle ting er en egenskap hos den gudhengivne sjel og et nødvendig kjennetegn ved det sinn som ikke er trelbundet. De beste av alle fullkommenheter er renhet og å fri seg for enhver lyte. Når den enkelte først er rensert og lutret i enhver henseende, vil vedkommende bli et brennpunkt som gjenspeiler det åpenbare lys.

I menneskets livsførsel må der først være renhet, der nest friskhet, renslighet og åndens uavhengighet. Først må elveleiet renses, så kan det friske elvevannet ledes inn i det. Kyske øyne nyter det salige syn av Herren og vet hva dette møtet betyr; en ren sansevne innånder duftene som føres fra hans nådes rosenhaver; et blankpusset hjerte vil avspeile sannhetens fagre ansikt.

Dette er grunnen til at hellige skrifter sammenligner himmelens råd med vann, slik det sies i Koranen: «Og Vi sender ned fra oven det reneste vann ...»^{*} og i evangeliene: «Den som ikke blir født av vann og Ånd, kan ikke komme inn i Guds rike.»^{**} Det er således klart at læresetningene, som kommer fra Gud, er himmelske nådesutgytelser. De er regnbyger av guddommelig barmhjertighet, og de renser menneskets hjerte.

* Koranen 25:50

** Jf. Joh. 3, 5 2011-overs.

Min mening er at på alle områder i livet vil renhet og hellighet, renslighet og forfinelse høyne menneskets stilling og fremme utviklingen av dets indre virkelighet. Selv på det fysiske plan vil renslighet bidra til åndelighet, slik de hellige skrifter klart gir uttrykk for. Og selv om legemlig renslighet er en fysisk ting, så har den likevel sterk innflytelse på åndens liv. Det er som en stemme som er vidunderlig skjønn, eller en melodi som spilles: Selv om lyder kun er vibrasjoner i luften som påvirker ørets hørselsnerve, og disse vibrasjoner bare er tilfeldige fenomener båret gjennom luften, så se hvordan de dette til tross beveger hjertet. En vidunderlig melodi er vinger for ånden og får sjelen til å skjelve av glede. Meningen er at fysisk renslighet også øver sin innflytelse på den menneskelige sjel ...

... O guddommelige forsyn! Skjenk Bahás folk renhet og renslighet i alle ting! Gi at de må bli befridd for all slags tilsmussing og utfridd fra all henfallenhet. Redd dem fra å utføre enhver avskyelig handling, løs dem fra enhver dårlig vanes lenker så de kan leve rene og frie, sunne og renslige, verdige til å tjene ved din hellige terskel og egnet til å være forbundet med sin Herre. Befri dem fra rusdrikk og tobakk, frels dem, redd dem fra denne opium som medfører vanvidd, la dem få nyte hellighetens liflige dufter så de kan drikke dypt av den himmelske kjærlighets mystiske beger og kjenne henrykkelsen ved å bli trukket stadig nærmere den allherliges rike. For det er akkurat som du selv har sagt: «Alt det du har i din kjeller, vil ikke stille min kjærlighets tørst. O munnskjenk, bring meg av åndens vin et beger så

fullt som havet!»

O dere Guds elskede! Erfaring har vist hvor meget avhold fra røyking, rusdrikk og opium bidrar til sunnhet og livskraft, til å utvide og skjerpe bevisstheten og til å styrke legemet. Det finnes et folkeslag* i dag som nøye unngår tobakk, rusdrikk og opium. Dette folkeslaget er andre langt overlegent med hensyn til styrke og fysisk mot, sunnhet, skjønnhet og takkelighet. En eneste av deres menn kan klare seg mot ti fra en annen stamme. Dette har vist seg å gjelde for hele folkeslaget, det vil si at medlem for medlem er hvert individ i dette samfunnet individene i andre samfunn overlegent i enhver henseende.

Anstreng dere derfor kraftig så at renhet og hellighet, som 'Abdu'l-Bahá setter høyere enn alt annet, vil utmerke Bahás folk, så at Guds folk vil overgå alle andre mennesker i alle slags dyder, slik at de både utvendig og innvendig vil vise seg overlegne overfor resten, slik at de i renhet, plett-frihet, forfinelse og sunnhetspleie vil føre an i teten blant dem som har kunnskap. Og at de ved sin trelldomsfrihet, sin kunnskap og sin selvbeherskelse vil bli de første blant de rene, de frigjorte og de kloke.

133

Det finnes to måter å helbrede sykdom på, materielle midler og åndelige midler. Den første er ved legebehandling; den annen består i bønn til Gud ved de åndeligsinnede

* 'Abdu'l-Bahá henviste muligens til sikhene. Beskrivelsen synes å gjelde dem.

og i å vende seg til ham. Begge midler bør brukes og praktiseres.

Sykdommer som skyldes fysiske årsaker, bør behandles av leger med medisinske midler. De som skyldes åndelige årsaker, forsvinner ved åndelige midler. Således vil en sykdom forårsaket av lidelse, frykt og nervepåvirkning bli helbredet mer virkningsfullt ved åndelig enn ved fysisk behandling. Derfor bør begge slags behandlinger benyttes; de strider ikke mot hverandre. Du bør derfor godta fysiske hjelpemidler, siden også de er kommet ved nåde og gunst fra Gud, som har åpenbart medisinsk kunnskap og latt den fremkomme så hans tjenere kan dra nytte av denne behandlingen også. Du bør ofre åndelige behandlinger like stor oppmerksomhet, for de frembringer vidunderlige virkninger.

Om du nå ønsker å kjenne det sanne botemiddel som vil helbrede mennesket for all sykdom og gi det gudsríkets helbred, da vit at det er Guds forskrifter og lære. Rett din oppmerksomhet mot dem.

144

O elsker av menneskeheten! Ditt brev er mottatt, og Gud være lovet, det forteller at du er frisk og har det godt. Av ditt svar på et tidligere brev så det ut til at det var i ferd med å komme hengivne følelser mellom deg og vennene.

I hvert menneske må man bare se det som er rosverdig. Når man gjør dette, kan man bli hele menneskeslektens venn. Men hvis vi ser på folk med utgangspunkt i deres mangler, blir det en formidabel oppgave å bli deres venn.

Det hendte en dag på Kristi tid – måtte verdens liv bli et offer for ham – at han gikk forbi den døde skrotten av en hund, et stinkende og avskyelig kadaver, med lemmer som råtnet bort. En av de tilstedeværende sa: «Hvor fælt den stinker!» Og en annen sa: «Hvor motbydelig! Hvor vemmelig!» Kort sagt, hver av dem hadde noe å føye til listen.

Men da talte Kristus selv, og han sa til dem: «Se på den hundens tenner! Hvor skinnende hvite de er!»

Messias' blick, som ikke så noen synd, dvelte ikke et øyeblikk ved motbydeligheten hos dette åtselet. Tennene var den eneste delen av den døde hundens skrott som ikke var avskyelig, og Jesus så hvor hvite de var.

Når vi retter blikket mot andre mennesker, påhviler det derfor oss å se hvor de utmerker seg, ikke hvor de feiler.

Lovet være Gud, ditt mål er å fremme menneskehetens velvære og hjelpe sjelene til å overvinne sine mangler. Denne gode hensikt vil gi rosverdige resultater.

154

... O du rikets sønn! Alle ting er gavnlige om de er forbundet med Guds kjærlighet; og uten hans kjærlighet er alle ting skadelige og tjener som slør mellom mennesket og rikets Herre. Når hans kjærlighet er til stede, blir enhver bitterhet søt og enhver gave beforder en sunn nytelse. For eksempel bringer en melodi som behager øret, selve livets ånd til et hjerte som elsker Gud, men den tilsmusser med lyst en sjel som er full av sanselig begjær. Og enhver lærdomsgren er godkjent og prisverdig når den er forbundet med Guds kjærlighet; men berøvet

hans kjærlighet, er lærdommen gold; ja den fører sannelig til galskap. Enhver type kunnskap, enhver vitenskap er som et tre. Om dets frukt skulle bli Guds kjærlighet, da er det et velsignet tre, men er den ikke det, da er dette treet ikke annet enn tørrved som kun er egnet til å kastes på bålet ...

159

Du spør om enhver sjel uten unntak oppnår evig liv. Vit at udødelighet tilhører de sjeler som livets ånd fra Gud er innåndet i. Alle utenom disse er uten liv. De er de døde, som Kristus har forklart i evangelieteksten. Den som Herren har åpnet øynene på, vil se menneskenes sjeler på det stade de vil innta etter å være løst fra legemet. Han vil finne at de levende har det godt innen sin Herres enemerker, og at de døde er sunket ned i fortapelsens dypeste avgrunn.

Vit at hver sjel er formet etter Guds natur, og at hver var ren og hellig ved sin fødsel. Senere vil imidlertid individene variere alt etter hva de tilegner seg av dyder eller laster i denne verden. Skjønt alle eksisterende vesener i selve sin natur er skapt i klasser eller grader, for evner og egenskaper er forskjellige, så er likevel hvert individ født hellig og rent, og bare senere kan det bli tilsmusset.

Og skjønt tilværelsens grader enn videre er forskjellige, er likevel alle gode. Legg merke til det menneskelige legeme, dets lemmer, øyet, øret, organene for lukt og smak, hendene, fingerneglene. Til tross for forskjellene mellom alle disse deler inngår hver enkelt i et sammenhengende hele innen sitt eget vesens begrensninger. Hvis en av dem

svikter, må den helbredes, og hvis intet legemiddel skulle hjelpe, må den delen fjernes.

173

De sjeler som på denne dag trer inn i det guddommelige rike og oppnår evig liv, svever i virkeligheten i himmelens rike, skjønt de i materiell henseende bor på jorden. Deres legemer kan dvele på jorden, men deres ånd ferdes i rommets uendelighet. For etter hvert som tanker utvider seg og blir opplyst, tilegner de seg evnen til å fly og fører mennesket hen til Guds rike.

177

O levende flamme av himmelsk kjærlighet! Ditt hjerte brenner med Guds kjærlighets ild i den grad at dens varme og utstråling kan sees og føles på ti tusen mils avstand. Den ild som tennes av det forgjengelige menneskes hånd, gir kun lys og varme til et lite rom, mens den hellige flamme som Guds hånd har tent, vil, om den så brenner i øst, sette vesten i brann og gi varme både til nord og syd; ja, den skal stige opp fra denne verden for å brenne med sin heteste flamme i sfærene i det høye og la sitt lys flomme over den evige herlighets rike.

Lykksalig er du som har mottatt så himmelsk en gave! Velsignet er du som er begunstiget med hans guddommelige foræringer!

Guds herlighet hvile over deg og over dem som har grepet fatt i hans Pakts og Testamentes trygge feste.

... O dere Guds elskede! Vær dere stødige på foten og faste i hjertet, og ved kraften fra Den velsignede skjønnhets hjelp, stå besluttomt i deres hensikt. Tjen Guds Sak. Vend dere mot alle verdens nasjoner med standhaftigheten og utholdenheten til Bahás folk, slik at alle mennesker kan bli forbauset og spørre hvordan det kan ha seg at deres hjerter er som kilder av tillit og tro, og som gruver så rike i kjærlighet til Gud. ... Og hvis alle de troende ble rammet av sverdet og bare én ble tilbake, la den ene rope ut sin Herres navn og fortelle de glade nyheter; la den ene reise seg og trosse alle jordens folk ...

O du Guds tjener! Sørg ikke over de plager og ulykker som har rammet deg. Alle ulykker og plager er skapt for mennesket, så det kan kaste vrak på denne forgjengelige verden – en verden som det er sterkt knyttet til. Når det opplever harde prøvelser og vanskeligheter, vil det av natur vike tilbake, og det vil attrå det evige rike – et rike som er helliggjort fra alle plager og ulykker. Slik er tilfellet for det kloke menneske. Det vil aldri drikke av et beger som til sist vekker avsky, men vil tvert imot søke begeret med rent og klart vann. Det vil ikke smake honning som er blandet med gift.

Pris Gud for at du er blitt prøvet og har opplevd en slik prøvelse. Vær tålmodig og takknemlig. Vend ansiktet mot det guddommelige rike, og bestreb deg så du kan tilegne deg barmhjertige kjennetegn, kan bli opplyst og erverve Rikets og Herrens egenskaper. Søk å bli likegyldig

overfor denne verdens forlystelser og komfort, å forbli fast og standhaftig i Pakten og å utbre Gud Sak.

Dette er årsaken til menneskets opphøyelse, til dets herlighet og frelse.

214

Følg du din Herres vei, og si ikke det som ørene ikke tåler å høre, for slik tale er som lekker mat gitt til små barn. Uansett hvor velsmakende, utsøkt og mektig maten måtte være, så kan ikke et diende barns fordøyelsesorganer oppta den. La derfor enhver som er berettiget, gies sitt bestemte mål.

«Ikke alt et menneske vet, kan røpes, ei heller kan alt det kan røpe betraktes som betimelig, heller ikke kan enhver betimelig ytring anses å være tilpasset tilhørernes fatteevne.» Slik er den fullendte visdom du bør iaktta i dine sysler. Forsøm den ikke, hvis du ønsker å være en handlingens mann under alle omstendigheter. Still først sykdommens diagnose og bestem ondet, og foreskriv deretter legemidlet, for slik er den dyktige leges fullkomne metode.

217

Underviseren må selv være helt oppflammet når han underviser, slik at hans ytring, lik en ildslue, kan ha virkning og fortære selvets og lidenskapens slør. Han må også være ytterst ydmyk og beskjeden slik at andre kan bli oppbygget, og sette seg selv fullstendig til side og glemme seg selv slik at han kan undervise gjennom melodiene fra skaren i det høye – ellers vil hans undervisning ikke ha noen virkning.

235

O Gud, min Gud! Gjør dine sanne elskeres panner forklaret, og understøtt dem med seierssikre engleskarer. Styr deres føtter med sikre steg på din strake sti, og åpne du ved din urgamle gavmildhet dine velsignelsers porter for dem. For de ofrer på din sti det du har skjenket dem, idet de verger din tro, setter sin lit til ihukommelsen av deg, gir sine hjerter som offer av kjærlighet til deg og ikke holder tilbake det de besitter i sin tilbedelse av din Skjønnhet og i sin søken etter måter å behage deg.

O min Herre! Bestem du for dem en rikelig andel, et fastsatt vederlag og en sikker belønning.

Sannelig, du er forsørgeren, hjelperen, den gavmilde, den rundhåndede, den alltid givende.

237

Den som fremsier denne bønningen med ydmykhet og inderlighet, vil skape glede og fryd i denne tjeners hjerte; det vil endog være som å møte ham ansikt til ansikt.

Han er den overmåte herlige!

O Gud, min Gud! Ydmyk og gråtende løfter jeg mine bønnfallende hender mot deg og skjuler mitt ansikt i støvet foran din terskel, som er opphøyet over de lærdes kunnskap og over lovprisningen fra alle som priser deg. Se nådigst med din barmhjertighets blikk på din tjener, som ydmyk og beskjeden står for din dør, og nedsenk ham i din evige miskunns osean.

Herre! Han er en av dine ringe og beskjedne tjenere, trellbundet trygler han deg, fanget i din hånd ber han

inderlig til deg, i tillit til deg og i tårer for ditt åsyn påkaller han deg og bønnfaller deg idet han sier:

O Herre, min Gud! Skjenk meg din nåde, så jeg kan tjene dem du elsker, styrk meg i min trelldom under deg, opplys min panne med tilbedelsens lys i din hellighets bolig og med lyset av bønn til ditt opphøyede rike. Hjelp meg til å glemme meg selv ved din himmelske inngangs portal, og hjelp meg til å bli frigjort fra alle ting innenfor dine hellige enemerker. Herre! Gi meg å drikke av selvforglemmelsens beger; ifør meg dens kledning, og nedsenk meg i dens osean. La meg bli som støv på dine elskedes sti, og gi at jeg kan få ofre min sjel for den jord som er foredlet av dine utvalgte fottrinn på din vei, o herlighetens Herre i det høyeste.

Med denne bønn kaller din tjener på deg, ved daggry og ved nattetid. Oppfyll hans hjertes ønske, o Herre! Opplys hans hjerte, fyll hans bryst med glede, tenn hans lys, så at han kan tjene din Sak og dine tjenere.

Du er giveren, den medfølende, den mest gavmilde, den nådige, den barmhjertige, den medlidende.

Sitater fra Den guddommelige kjærlighetens vei

Selve kjernen i Bahá'u'lláhs lære er den altomfavnende kjærlighet, for kjærlighet innbefatter alle menneskehetens fullkommenheter. Den får hver sjel til å gjøre fremskritt. Den skjenker hver og en udødelig liv som sin arv. Om ikke lenge vil du være vitne til at hans himmelske lære, virkelighetens herlighet selv, vil kaste sitt lys på verdens himmelhvelv.⁵⁰

For en kraft kjærligheten er! Den er den vidunderligste, den største av alle eksisterende krefter.

Kjærligheten gir kraft til de livløse. Kjærligheten tenner en flamme i det hjerte som er kaldt. Kjærligheten bringer håp til dem som er uten håp og gleder de sørgmodiges hjerter.

I tilværelsens verden er der i sannhet ingen større kraft enn kjærlighetens kraft.⁵¹

Guds åndelige kjærlighet gjør menneskehjertet rent og hellig og ikler det ærbarhetens og renhetens kledning. Og når mennesket helt ut fester sitt hjerte til Gud og blir

forbundet med Den velsignede fullkommenhet, vil den guddommelige nåde gry. Denne kjærligheten kommer ikke fra legemet, nei, den kommer helt og fullt fra sjelen.

Derfor må dere, o Guds venner, i fullkommen renhet og enighet heve dere opp i ånden, i enhet med hverandre, i så stor grad at dere vil bli som ett vesen og en sjel.

På dette plan er ikke det fysiske legeme delaktig; makten og myndigheten er snarere i åndens hender; og når dens kraft omfatter alle, da oppnås åndelig enhet. Bestreb dere natt og dag for å dyrke enheten blant dere i høyeste grad. La deres tanker dvele ved deres egen åndelige utvikling og lukk øynene for andres mangler. Gå frem på dette vis, med gode gjerninger, beskjedenhets og ydmykhet.⁵²

Hvis dere kunne se med sannhetens øye, ville store bølger av åndskraft være synlig for dere her. Den hellige ånds kraft er her for alle. Lovet være Gud at deres hjerter er inngitt med guddommelig varme! Deres sjeler er som bølger på åndens hav; skjønt hver enkelt er en egen bølge, er havet ett, alle er forenet i Gud.

Hvert hjerte bør utstråle enhet, slik at lyset fra den ene guddommelige kilde kan skinne klart og strålende. Vi må ikke bare betrakte de individuelle bølgene, men hele havet. Vi bør løfte oss fra det individuelle til helheten. Ånden er som et stort hav, og bølgene på det er menneskenes sjeler.⁵³

Menneskehetens Herre har bevirket at hans hellige, guddommelige manifestasjoner er steget ned til jorden. Han har åpenbart sine himmelske bøker i den hensikt å opprette åndelig brorskap ... Og når dette fullkomne brorskap og denne enighet er befestet blant menneskene gjennom Den hellige ånds kraft – og når dette brorskap og denne kjærlighet er av åndelig art, og denne hjertens godhet av himmelen og disse forpliktende bånd av Gud – da vil det komme til syne en enhet som er uopløselig og uforanderlig og som aldri er gjenstand for omforming. Den er alltid den samme og vil for evig og alltid forbli den samme.⁵⁴

Det er mitt håp ... at disse mange elver, som hver flyter i ulike og atskilte elveleier, vil finne tilbake til det altomsluttende hav, smelte sammen og reise seg i en eneste bølge av svulmende enhet; at sannhetens enhet, gjennom Guds kraft, vil få disse illusoriske forskjellene til å svinne bort. Dette er det ene og vesentlige; for om det oppnås enhet, vil alle andre problemer forsvinne av seg selv.⁵⁵

Kjærlighet er større enn fred, for fred er grunnlagt på kjærlighet. Kjærlighet er fredens hovedanliggende, og fred er et resultat av kjærlighet. Inntil man har oppnådd kjærlighet, kan det ikke finnes fred; men det finnes en såkalt fred uten kjærlighet. Den kjærlighet som er fra Gud, er

den grunnleggende. Denne kjærlighet er gjenstand for all menneskelig oppnåelse, himmelens utstråling, menneskets lys.⁵⁶

For kjærlighet til Gud og åndelig tiltrekning renses og lustrer virkelig menneskehjertet, og ikler og pryder det med hellighetens plettfrie drakt; og når først hjertet er fullstendig tilknyttet Herren og bundet over til Den velsignede fullkommenhet, da vil Guds nåde bli åpenbart.

Denne Gudskjærlighet er ikke av legemet, men helt og fullt av sjelen. Og de sjeler hvis indre vesen er tent av Gudskjærligheten, er likesom lysstråler som sprer seg; de skinner som hellighetens stjerner i den rene og krystallklare himmel ... La dem se Den velsignede skjønnhet, og føle flammen og ekstasen ved dette møte og bli målløse av undring og age.»⁵⁷

Hans velsignelsers portal står vidt åpen, og hans tegn er gjort vitterlig, og sannhetens herlighet flammer synlig, og uuttømmelige er velsignelsene. Vit dere hvor verdifull denne tiden er! Bestreb dere av hele deres hjerte, løft stemmen og rop ut, helt til denne mørke verden fylles med lys og denne skyggenes trange dal er blitt bred, og denne støvhaug av flyktige øyeblikk er forandret til et speil for

himmelens evige haver og jordkloden har mottatt sin del av himmelsk nåde!

Da vil aggresjonen smuldre hen, da vil alt som bidrar til splid tilintetgjøres og enhetens reisverk settes opp – slik at det Velsignede Tre kan kaste sin skygge over øst og vest, og den menneskelige enhets tabernakel kan reises på de høyeste tinder, og flagg med kjærlighetens og felleskapets tegn vaie fra sine stenger rundt om i hele verden inntil sannhetens sjø løfter sine bølger høyt, og jorden frembringer de endeløse velsignelsers roser og søte urter så den fra pol til pol blir Abhá-paradiset selv.⁵⁸

Utdrag fra The Secret of Divine Civilization

I Guds navn, den milde, den nådige. Lovprisning og takk til Forsynet som blant alle eksisterende virkeligheter har utvalgt menneskets virkelighet og bæret denne med intellekt og visdom, de to mest strålende lys i begge verdener. Ved hjelp av denne store begavelse har det i hver epoke kastet nye og underfulle formasjoner på skapelsens speil. Hvis vi ser objektivt på verdens skapelse, vil det være åpenbart at fra tidsalder til tidsalder har eksistensens tempel stadig blitt forskjønnnet med en forfrisket nåde, og har fremvist en mangfoldig glans som kommer fra visdom og tankens kraft.⁵⁹

Og enkeltmenneskets ære og utmerkelse består deri at det blant alle verdens skarer bør bli en kilde til samfunnets vel. Kan man tenke seg noen større gave enn at en person som skuer inn i seg selv, skulle finne at han ved Guds styrkende nåde har vært årsak til fred og velvære, lykke og fordeler for sine medmennesker? Nei, ved den ene sanne Gud, der finnes ingen større lykksalighet, ingen fullstendigere fryd.⁶⁰

Gud har gitt oss øyne så vi kan se oss om i verden og til-
egne oss alt som vil fremme sivilisasjon og de beste måter å
leve på. Han har gitt oss ører så vi kan lytte til visdommen
hos velstuderte mennesker og filosofer, kan gavnes av den
og reise oss for å fremme den og praktisere den. Sanser og
evner er skjenket oss til bruk for fellesskapets beste, slik at
vi, som ved innsikt og forstand utmerker oss fremfor alle
andre livsformer, uavlatelig og på alle vis bør bestrebe oss,
om anledningen skulle være stor eller liten, ordinær eller
ekstraordinær, inntil hele menneskeheten er trygt samlet
i kunnskapens uinntagelige høyborg.⁶¹

Vi må nå ta en mektig beslutning om å reise oss og gripe fatt
i alle de hjelpemidler som fremmer hele menneskeslektens
fred, velbefinnende og lykke, dens kunnskap, kultur og
næring, verdighet, verdi og stade. Slik, gjennom den rene
hensikts og den uselviske bestrebelses gjenoppkvikkende
vann, vil de menneskelige muligheters jordbunn komme
i flor med sin egen iboende fortrefelighet og blomstre til
rosverdige egenskaper, bære frukt og trives inntil den kom-
mer til å kunne måle seg med den kunnskapens rosenhage
som var våre forfedres eie.⁶²

... Et menneskes lykke og storhet, rang og stade, velbehag og
fred har aldri bestått i vedkommendes personlige rikdom,

men heller i hans utmerkede karakter, hans høytstilende besluttsomhet, bredden av hans lærdom og evnen til å løse vanskelige problemer.⁶³

Det annet vesentlige kjennetegn ved fullkommenhet er rettferdighet og upartiskhet. Dette betyr at man ikke tar hensyn til sine egne personlige fordeler og selviske vinning, og at man etterlever Guds lover uten å tillegge noe annet den minste betydning. Det betyr at man ser på seg selv bare som en av tjenerne for Gud, den altbesittende, og at man aldri søker å fremheve seg selv fremfor andre, unntatt i sin streben etter å utmerke seg i åndelig henseende. Det betyr å betrakte samfunnets velferd som sin egen velferd. Det betyr i korthet å betrakte menneskeheten som ett enkelt individ og seg selv som et medlem av denne legemlige form, og å være forvisset om at dersom smerte eller skade rammer et eller annet lem i dette legeme, så må det uunngåelig føre til lidelse for alle de andre.⁶⁴

Det er ganske visst at menneskets høyeste utmerkelse er å være ydmyk overfor og lydlig mot sin Gud; at hans største glans, hans mest opphøyde rang og ære avhenger av hans nøye etterlevelse av de guddommelige påbud og forordninger. Religion er verdens lys, og menneskets fremgang, oppnåelser, og lykke avhenger av lydighet mot

lovene som er nedskrevet i de hellige bøker. Kort sagt er det påvist at i dette liv, både i det ytre og det indre, er religion den mektigste struktur, det mest solide fundament, det varigste, det som holder vakt over verden og sikrer både de åndelige og materielle utmerkelser for menneskeheten og beskytter lykken og samfunnets sivilisasjon.⁶⁵

Statskunstens verden er som menneskets verden; den er først et frø og går deretter gradvis videre til tilstanden som et embryo og et foster, får en benstruktur, kles med muskelvev og antar sin egen spesielle form inntil den til sist når nivået der den på behørig vis oppfyller ordene «den mest fremragende av skapere». Akkurat som dette er noe som skaperverket krever og er basert på den universelle visdom, så kan statskunstens verden på samme vis ikke med ett utvikle seg fra mangelfullhetens lavpunkt til riktighetens og fullkommenhetens høydepunkt. Snarere må skikkede personer bestrebe seg dag og natt, med bruk av alle de midler som vil bidra til fremgang, inntil regjeringen og folket utvikler seg på alle måter fra dag til dag og tilmed fra ett øyeblikk til det neste.⁶⁶

Utdrag fra Noen besvarte spørsmål

36

DE FEM FORMER FOR ÅND

Vit at det generelt sett finnes fem former for ånd. Den første er planteånden,* en kraft som oppstår fra sammensetningen og kombinasjonen av elementene i overensstemmelse med den høyestes visdom og forordning, og fra deres gjensidige ordning så vel som deres innflytelse på og sammenkobling med andre skapte ting. Når disse delene og elementene blir adskilt, opphører likeledes den tilknyttede vekstkraften å eksistere. For å gi en analogi: Elektrisitet er et resultat av sammensetningen av visse komponenter, og så snart disse delene blir adskilt, opphører den elektriske kraften umiddelbart og går tapt. Slik er planteånden.

Etter denne kommer dyreånden, som også fremkommer fra kombinasjonen av elementer som bringes sammen i en enkelt sammensetning. Men denne sammensetningen er mer fullstendig, og når den ved den allmektige Herres forordning oppnår en rikere kombinasjonsgrad, oppstår

* Andre steder omfatter 'Abdu'l-Bahás klassifisering også mineralånden. Se for eksempel kapittel 64, *Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá*, nr. 30 og *The Promulgation of Universal Peace: Talks Delivered by 'Abdu'l-Bahá during His Visit to the United States and Canada in 1912*, overs. Howard MacNutt (Wilmette, IL: Bahá'í Publishing Trust, 2012), side 95, 264–265, 336, 360 og 377–378.

dyreånden, som består i evnen til å sanse. Denne evnen oppfatter sansbare realiteter – det som kan sees, høres, smakes, luktes eller berøres. Etter adskillelsen og oppløsningen av disse sammensatte elementer vil også denne ånden naturlig opphøre å eksistere. Det er som denne lampen foran dere: Når olje, veke og flamme føres sammen, frembringes det lys. Men når det blir slutt på oljen, veken blir oppbrukt og komponentene adskilles, vil også lyset bli slukket og gå tapt.

Når det gjelder menneskets ånd, er den å ligne med et glass og solens velsignelser. Det vil si at menneskets legeme, som er sammensatt av elementene, er den mest perfekte form for sammensetning og kombinasjon, den beste ordning, den edleste sammensetning og den mest perfekte av alle eksisterende ting. Det vokser og utvikler seg ved hjelp av dyreånden. Dette perfekte legeme kan sammenlignes med et speil og menneskets ånd med solen: Hvis glasset knuses eller speilet ødelegges, vil det ikke skade solens utstrømmende nåde, som fortsetter i uforminsket grad.

Denne ånd er oppdagelsessevnen som omslutter alle ting. Alle de vidunderlige tegn, alle de håndverk og oppdagelser, alle de mektige foretagender og veldige historiske hendelser som du er oppmerksom på, er blitt oppdaget av denne ånd og brakt frem fra de usynlige riker til det synlige plan ved dens åndelige kraft. Således oppholder den seg på jorden, og likevel gjør den oppdagelser i himlene og utleder det som er ukjent fra kjente og synlige realiteter. For eksempel lever mennesket i denne verdensdelen, men gjennom oppdagelsessevnen oppdager det, slik Columbus gjorde, en

annen – Amerika – som inntil da var ukjent. Dets kropp er tung, men det flyr gjennom luften ved hjelp av transportmidler som det selv har oppfunnet. Dets bevegelse er langsom, men det reiser hurtig gjennom Østen og Vesten ved hjelp av innretningene som det har laget. Kort sagt, denne evnen omslutter alle ting.

Men menneskets ånd har to aspekter: et guddommelig og et satanisk – det vil si, den er i stand til både den største fullkommenhet og den største ufullkommenhet. Om den skulle tilegne seg dyder, er den det edleste av alle ting. Og skulle den tilegne seg laster, blir den det mest nederdrektige.

Når det gjelder åndens fjerde plan, er det den himmelske ånd, som er troens ånd og den allbarmhjertiges utstrømmende nåde. Denne ånd utgår fra Helligåndens pust, og ved en kraft født av Gud blir den årsak til evig liv. Det er denne kraft som gjør den jordiske sjel himmelsk og det ufullkomne menneske fullkomment. Den renser den urene, løser den tauses tunge, helliggjør slavene av lidenskap og begjær og skjenker de uvitende kunnskap.

Åndens femte plan er Den hellige ånd, som er formidleren mellom Gud og hans skaperverk. Den er som et speil som er vendt mot solen: Likesom et plettfritt speil mottar strålene fra solen og reflekterer dens velgjørenhet til andre, så er også Helligånden formidleren av hellighetens lys som den overbringer fra sannhetens sol til helliggjorte sjeler. Denne ånd er prydet med alle de guddommelige fullkommenheter. Når enn den viser seg, blir verden gjenopplivet, en ny syklus innledes og menneskehetens

legeme blir kledd i en ny drakt. Det er som våren: Når den kommer, bringer den verden fra én tilstand til en annen. For når våren kommer, blir den sorte jord, markene og engene grønne og frodige, blomster og mildt angende urter av alle slag spirer frem, trær skjenkes nytt liv, vidunderlige frukter frembringes, og en ny syklus innledes.

Det er det samme med åpenbaringen av Den hellige ånd: Når enn den viser seg, tildeler den menneskehetens verden et nytt liv og skjenker den menneskelige virkelighet en ny ånd. Den ikler hele tilværelsen en prektig kledning, fordriver uvitenhetens mørke og får de menneskelige fullkommenheters lys til å skinne strålende. Det er med en slik kraft Kristus fornyet denne syklusen – hvoretter den guddommelige vårtid med den største livskraft og ynde reiste sitt telt i menneskehetens rike og med sin livgivende bris fylte de opplyste sjelers sanser med vellukt.

På samme måte var Bahá’u’lláhs åpenbaring en ny vårtid som viste seg med hellighetens sødmefylte dufter, med det evige livs herskarer og med en kraft født av det himmelske rike. Han satte Guds herredømmes trone midt i hjertet av verden, og ved Den hellige ånds kraft gjenopp-livet han sjelene og innledet en ny syklus.

39

MANIFESTASJONENES MENNESKELIGE OG GUDDOMMELIGE STADER

Vi konstaterte tidligere at Guds manifestasjoner har tre stader: det første er den fysiske virkelighet som gjelder det

menneskelige legeme, det annet er den individuelle virkelighet, det vil si forstandssjelen, og det tredje er himmelsk åpenbaring som består av guddommelige fullkommenheter og er kilden til verdens liv, fostring av sjeler, veiledning for folket og opplysning av hele skaperverket.

Det legemlige stade er menneskelig av natur og er underlagt oppløsning, for det er en sammensetning av elementer, og det som er sammensatt av elementer, må nødvendigvis brytes ned og oppløses.

Men den individuelle virkelighet hos den allmektiges manifestasjoner er en helliggjort virkelighet, og den er det fordi den i sin essens og sine kjennetegn overgår alle skapte ting. Den er som solen som i kraft av sin iboende tilbøyelighet ikke kan unngå å frembringe lys, og den kan ikke sammenlignes med noen drabant. For eksempel kan ikke solens bestanddeler på noen som helst måte sammenlignes med månens. Den førstes sammensetning og organisering må nødvendigvis frembringe stråler, mens den sistes komponenter krever ervervelse av lys snarere enn frembringelse av lys. De andre menneskelige virkeligheter er altså sjeler som får sitt lys fra solen på samme måte som månen, men denne helliggjorte virkelighet er lysende i og ved seg selv.

Det tredje stade er den guddommelige nådes stade, åpenbaringen av Den gamle av dagers skjønnhet og den evige og altformående Herres lysende glans. De hellige manifestasjoners individuelle virkeligheter kan like lite skilles fra guddommelig nåde og åpenbaring som solens fysiske masse kan skilles fra dens lys. Således betyr de

hellige manifestasjoners oppstigning rett og slett at de gir slipp på sine fysiske legemer. Tenk for eksempel på lampen som lyser opp denne nisjen. Dens stråler kan slutte å falle på nisjen hvis denne ødelegges, men det er ingen avbrytelse i velsignelsen fra lampen selv. De hellige manifestasjoners føreksisterende nåde er som lyset, deres individuelle virkeligheter er som lampens glass, og deres menneskelige templer er som nisjen: Om nisjen ødelegges, fortsetter lampen å brenne. Guds manifestasjoner er som mange forskjellige speil, idet hver av dem har sin egen bestemte individualitet, men det som gjenspeiles i disse speil, er den samme sol. Derfor er det klart at Kristi virkelighet er forskjellig fra Mose virkelighet.

Fra begynnelsen av er den helliggjorte virkelighet uten tvil oppmerksom på eksistensens hemmelighet, og fra barndommen av er tegnene på storhet tydelig åpenbart i ham. Hvordan kunne han, til tross for slike nådegaver og fullkommenheter, unngå å være seg sitt eget stade bevisst?

Vi nevnte gudsmanifestasjonenes tre stader: stadet for legemlig eksistens, for individuell virkelighet og for den fullkomne guddommelige manifestasjon, som kan sammenlignes med solen, dens varme og dens lys. Andre individer har også det legemlige stade og forstandssjelen – ånden og sinnet. Således tilsvarer utsagnene «Jeg lå og sov da Guds bris strøk hen over meg og vekket meg fra min søvn»^{*}, Kristi uttalelser: «kjødet er fylt av sorg, men ånden fryder seg», eller: «Jeg er plaget» eller «Jeg er rolig»

* Jf. *Glimt fra Bahá'u'lláhs skrifter*, XLI, og Súriy-i-Haykal, avsnitt 192.

eller «Jeg er urolig»: Alle disse viser til det legemlige stade og har ingen innvirkning på den individuelle virkelighet eller på stadet for den guddommelige virkelighets åpenbaring. Tenk for eksempel på at for menneskets legeme kan det finne sted tusener av omskiftelser som ånden forblir fullstendig uoppmerksom på. Det er til og med mulig for enkelte kroppsdeler å bli fullstendig svekket og for sinnets innerste virkelighet å forbli upåvirket. En kledning kan bli utsatt for utallige rifter og flenger, og likevel kan bæreren forbli uskadd. Derfor viser Bahá'u'lláhs ord: «Jeg lå og sov da Guds bris strøk hen over meg og vekket meg fra min søvn», til legemet.

I Guds verden er det ingen fortid, nåtid eller fremtid: Alle disse er ett. Så da Kristus sa: «I begynnelsen var Ordet»,^{*} mente han at det var, er og vil være, for i Guds verdener er det ingen tid. Tid har innflytelse på skapningene, men ikke på Gud. Så i bønnen der Kristus sier: «La navnet ditt helliges»,^{**} er betydningen at navnet ditt var, er og skal bli helliget. Morgen, middag og kveld eksisterer i forhold til jorden, men i solen er det hverken morgen, middag eller kveld.

* Joh 1, 1.

** Matt 6, 9 og Luk 11, 2.

SANN LYKKSALIGHET

Enhver eksisterende tings ære og opphøyelse avhenger av visse årsaker og tilstander.

Jordens fortrefelighet, utsmykning og fullkommenhet består i at den ved regnet i de vårlige byger skal bli grønn og frodig, at planter skal spire frem, at blomster og urter skal vokse, at blomstrende trær skal gi en rik avling og frembringe friske og saftige frukter, at hagene skal prydes, at engene skal smykkes, at sletter og fjell skal kle seg i grønt, at marker og lunder, landsbyer og byer skal prydes. Dette er mineralrikets lykkisalighet.*

For planteriket består opphøyelsens og fullkommenhetens høyder i at et tre skal rage høyt ved siden av en bekk med friskt vann, at en mild vind skal blåse og solen gi det sin varme, at en gartner skal stelle det, og at det dag etter dag skal vokse og gi frukt. Men dets virkelige lykkisalighet består i å bevege seg videre til dyrets og menneskets riker og i å erstatte det som er blitt forbrukt i dyrs og menneskers legemer.

For dyreverdenen består opphøyelsen å besitte fullkomne lemmer, organer og evner og å få alle sine behov dekket. Dette er høyden av dens herlighet, ære og opphøyethet. Så den største lykkisalighet for et dyr innebærer en grønn og frodig eng, en bekk med det deiligste vann og en skog som er breddfull av liv. Hvis disse tingene er sørget for, kan det

* Ordet *sa’adat* som her er oversatt med «lykkisalighet», har flere betydninger, som velvære, glede og velferd.

ikke tenkes noen større lykksalighet for dyret. Om en fugl for eksempel skulle bygge sitt rede i en grønn og frodig skog på en vakker høyde i et stort tre og på en gren høyt oppe, og om den hadde til sin disposisjon alt den trengte av frø og vann, så ville dette utgjøre fullkommen lykksalighet.

Men sann lykksalighet for dyret består i å bevege seg fra dyreverdenen inn i menneskets verden, på samme måte som de mikroskopiske vesener som gjennom luften og vannet trenger inn i menneskets legeme, tas opp og erstatter det som er forbrukt i dets legeme. Dette er den største ære og lykksalighet for dyreverdenen, og for den kan ingen større ære tenkes.

Det er derfor klart og tydelig at materiell velvære, velstand og overflod av denne art er høyden av lykksalighet for mineraler, planter og dyr. Og det er virkelig ingen rikdom, velferd, velstand eller velvære i vår materielle verden som kan sammenlignes med rikdommen til en fugl, for den har alle de vidstrakte marker og fjell som sitt oppholdssted, alle frø og avlinger som sin rikdom og næring og alle landområder, landsbyer, enger, beitemarker, skoger og all villmark som sine eiendeler. Så hvem er rikest – denne fuglen eller det rikeste menneske? For uansett hvor mange frø denne fuglen måtte samle eller gi bort, så minsker ikke dens rikdom.

Det er derfor klart at menneskets ære og opphøyelse ikke kan bestå utelukkende i materielle gleder og jordiske fordeler. Denne materielle lykksalighet kommer avgjort i annen rekke, mens menneskets opphøyelse i hovedsak består i slike dyder og oppnåelser som pryder den menneskelige virkelighet. Disse består i guddommelig lykk-

salighet, himmelske gaver, inderlige følelser, kjærlighet til Gud og kunnskap om ham, menneskenes oppfostring, sinnets innsikt og vitenskapelige oppdagelser. De består i rettferdighet og rimelighet, sannferdighet og godhet, indre mot og iboende medmenneskelighet, i å trygge andres rettigheter og bevare paktens og avtalers hellighet. De består i riktig vandel under alle omstendigheter, forkjærlighet for sannhet under alle forhold, selvførnektelse til fordel for alle menneskers beste, vennlighet og medlidenhet overfor alle nasjoner, lydighet mot Guds læresetninger, tjeneste for det himmelske rike, ledelse for hele menneskeheten og oppfostring for alle raser og nasjoner. Dette er den menneskelige verdens lykksalighet! Dette er opphøyelsen av mennesket i det betingede rike! Dette er evig liv og himmelsk ære!

Disse gaver åpenbarer seg imidlertid ikke i menneskets virkelighet uten gjennom en himmelsk og guddommelig kraft og gjennom de himmelske læresetninger, for de krever en overnaturlig kraft. Spor av disse fullkommenheter kan gjerne forekomme i naturens verden, men de er like flyktige og kortvarige som stråler av sollys på veggen.

Siden den medlidende Herre har kronet menneskets hode med et slikt strålende diadem, må vi anstrenge oss så dets skinnende edelstener kan kaste sitt lys over hele verden.

ÅND, SJEL OG SINN

Spørsmål: Hva er forskjellen mellom sinn, ånd og sjel?

Svar: Det er allerede blitt forklart at ånd generelt er inndelt i fem kategorier: planteånden, dyreånden, menneskets ånd, troens ånd og Den hellige ånd.*

Planteånden er vekstevnen som fremkommer i frøet gjennom påvirkningen av andre skapte ting.

Dyreånden er den altomfattende sanseevnen som fremkommer gjennom sammensetning og kombinasjon av elementene. Når denne sammensetningen går i oppløsning, forsvinner på samme måte denne ånden og blir ikke-eksisterende. Det kan sammenlignes med denne lampen: Når oljen, veken og flammen føres sammen og kombineres, blir den tent. Og når denne kombinasjonen går i oppløsning – det vil si når bestanddelene skilles fra hverandre – slukkes lampen også.

Menneskets ånd, som skiller mennesket fra dyret, er forstandssjelen, og disse to begreper – menneskets ånd og forstandssjelen – betegner det samme. Denne ånden, som av filosofene betegnes som forstandssjelen, omslutter alle ting og oppdager, så langt menneskelig kapasitet tillater det, deres virkelighet og blir oppmerksom på jordiske tings egenskaper og virkninger, kjennetegn og tilstander. Men uten at den blir hjulpet av troens ånd, kan ikke menneskets ånd bli kjent med de guddommelige mysterier og himmelske virkeligheter. Den er som et speil som selv om

* Se kapittel 36.

det er klart og blankpusset, fortsatt trenger lys. Først når en solstråle faller på den, kan den oppdage de guddommelige mysterier.

Når det gjelder sinnet, er dette menneskeåndens kraft. Ånden er som lampen, og sinnet er som lyset som skinner fra den. Ånden er som treet, og sinnet er som frukten. Sinnet er åndens fullkommenhet og en av dens nødvendige egenskaper, på samme måte som solstrålene er en vesentlig egenskap ved solen selv.

Denne forklaringen er fullstendig selv om den er kort. Reflekter over den, og om Gud vil, vil du forstå detaljene.

60

ÅNDENS UDØDELIGHET (1)

Etter å ha fastslått at menneskets ånd eksisterer,* må vi påvise at den er udødelig.

I de himmelske bøker er åndens udødelighet nevnt, og dette er selve fundamentet for de guddommelige religioner. For det er sagt at belønning og straff er av to slag – det ene er eksistensiell belønning og straff, og det andre er endelig belønning og straff. Et eksistensielt paradiset finnes i alle Guds verdener, enten det er i denne verden eller i åndens himmelske riker, og å oppnå disse belønninger er å oppnå evig liv. Det er derfor Kristus sa: Opptre på en slik måte at du kan oppnå evig liv, bli født av vann og av ånd og således tre inn i riket.**

* Se kapittel 48.

** Jf. Joh 3, 5.

Eksistensiell belønning består i dydene og fullkommenhetene som smykker menneskets virkelighet. For eksempel var mennesket nedsenket i mørke og blir lysende, det var uvitende og blir opplyst, det var aktløst og blir bevisst, det sov og blir vekket, det var dødt og blir vakt til live, det var blindt og begynner å se, det var døvt og begynner å høre, det var jordisk og blir himmelsk, det var fysisk og blir åndelig. Gjennom disse belønninger blir det gjenfødt i ånd, skapt på ny og blir åpenbaringen av det vers i evangeliet hvor det står om apostlene: «De er ikke født av kjøtt og blod, ikke av menneskers vilje og ikke av manns vilje, men av Gud»* – det vil si at de ble utfridd fra dyrets kjennetegn og egenskaper, som er dypt rotfestet i menneskenaturen, og tilegnet seg guddommelige egenskaper, som er Guds nådes utstrømning. Dette er den sanne betydningen av å bli født på ny. For slike sjeler finnes det ingen større lidelse enn å bli adskilt fra Gud og ingen større straff enn selviske trekk, onde egenskaper, en uhederlig karakter og å være henfallen til kjødets lyster. Når disse sjeler utfris fra disse lasters mørke ved troens lys, når de opplyses av strålene fra sannhetens sol og skjenkes alle menneskelige dyder, regner de dette for å være den største belønning og anser det som det sanne paradiset. På samme måte anser de åndelig avstraffelse – det vil si eksistensiell pinsel og straff – som det å være underlagt naturens verden, adskillelse fra Gud, uvitenhet og likegyldighet, å være henfallen til lyst og begjær, å være oppslukt av dyriske laster, å være preget av

* Jf. Joh 1, 13.

onde egenskaper som falskhet, tyranni og urettferdighet, tilknytning til verdslige ting og nedsenkning i sataniske innbilninger – som alle blir regnet av dem som den største pinsel og straff.

De endelige belønninger, som består i evig liv, er klart og tydelig nedtegnet i alle de hellige skrifter. De er guddommelige fullkommenheter, evige nådegaver og evigvarende glede. De største belønninger er gaver og fullkommenheter som mennesket oppnår i de åndelige riker etter sin oppstigning fra denne verden, mens de eksistensielle belønninger er de sanne og lysende fullkommenheter som oppnås her i denne verden, og som er årsaken til evig liv. For de eksistensielle belønninger er selve eksistensens fremgang og er motstykket til at mennesket går fra fosterstadiet til modenhetsstadiet og blir legemliggjørelsen av verset «Velsignelsesrik er Gud, den beste skaper!» {146} Den endelige belønning består i åndelige gaver og tildelinger, slik som de mangfoldige Guds gaver som forunnes sjelen etter dens oppstigning, oppnåelsen av hjertets lengsel og forening med ham i det evigvarende rike. På lignende måte består den endelige gjengjeldelse og straff i å berøves Guds spesielle gunstbevisninger og uuttømmelige gaver og i å synke ned til eksistensens laveste nivåer. Og hvem som enn berøves disse goder, vil, selv om han fortsetter å eksistere etter døden, bli regnet som død slik sannhetens folk ser det.

Et logisk bevis på åndens udødelighet er at ingen innflytelse kan frembringes av noe som ikke eksisterer. Det vil si, det er umulig at det skulle oppstå en virkning fra absolutt intethet. For virkningen av en ting er sekundær

i forhold til dens eksistens, og det sekundære er betinget av at det primære eksisterer. Så fra en ikke-eksisterende sol kan ingen stråler skinne, fra et ikke-eksisterende hav kan ingen bølger bruse, fra en ikke-eksisterende sky kan intet regn falle, fra et ikke-eksisterende tre kan ingen frukt fremkomme, og fra et ikke-eksisterende menneske kan intet manifesteres eller frembringes. Så lenge eksistensens virkninger er synlige, beviser de derfor at opphavet til denne virkning eksisterer.

Tenk over hvordan Kristi herredømme har vedvart til denne dag. Hvordan kan et så stort herredømme åpenbares av en ikke-eksisterende hersker? Hvordan kan slike bølger bruse fra et ikke-eksisterende hav? Hvordan kan slike himmelske briser føres hen fra en ikke-eksisterende hage? Tenk over at så snart bestanddelene av noe, enten det er mineral, plante eller dyr, faller fra hverandre og sammensetningen av dets elementer oppløses, vil all virkning, innflytelse og ethvert spor av det forsvinne. Men slik er det ikke med menneskets ånd og virkelighet, som fortsetter å manifestere sine tegn, å utøve sin innflytelse og å opprettholde sine innvirkninger selv etter adskillelsen og oppløsningen av kroppens ulike deler og lemmer.

Dette spørsmål er svært vanskelig å forstå: Reflekter grundig over det. Dette er et logisk bevis som vi fremsetter, slik at de som tenker logisk, kan veie det på fornuftens og rettskaffenhetens vekt. Men hvis menneskets ånd fryder seg og tiltrekkes til riket, hvis det indre øye blir åpnet og det åndelige øre blir finstilt, og hvis åndelige følelser dominerer, vil åndens udødelighet bli sett like klart som solen, og

himmelske tidender og tegn vil omslutte denne ånd.
I morgen vil vi gi andre bevis.

62

TILVÆRELSENS UENDELIGE
FULLKOMMENHETER OG SJELENS
FREMANG I DEN NESTE VERDEN

Vit at tilværelsens nivåer er endelige – underkastelsens, profetskapets og guddommens nivåer – men at Guds og skaperverkets fullkommenheter er uendelige. Hvis man undersøker denne saken nøye, vil man se at selv i sin ytterste forstand er tilværelsens fullkommenheter uendelige, for det er umulig å finne en skapt ting som er slik at det ikke kan tenkes noe bedre enn den. For eksempel kan man ikke finne en rubin i mineralriket eller en rose i planteriket eller en nattergal i dyreriket som er slik at man ikke kan forestille seg et enda bedre eksemplar.

Fordi Guds nåde er uten grenser, så er også menneskets fullkommenheter uten grenser. Dersom det var mulig for en tings virkelighet å nå selve fullkommenhetens tinde, ville den bli uavhengig av Gud, og den betingede virkelighet ville oppnå stedet for den uavhengige virkelighet. Men enhver skapt ting er tildelt et nivå som den ikke på noen måte kan overskride. Så den som befinner seg på underkastelsens nivå, kan aldri – uansett i hvor stor grad han måtte utvikle seg og oppnå uendelige fullkommenheter – nå nivået for guddommelig herredømme. Det samme gjelder for alle andre skapte ting. Uansett hvor langt et mineral måtte

utvikle seg, kan det aldri tilegne seg vekstevnen i mineralriket. Uansett i hvor stor grad denne blomsten måtte utvikle seg, kan den aldri tilkjenne evnen til å føle mens den er i planteriket. Så dette sølvmineralet kan aldri oppnå syn eller hørsel. Det kan i høyden gjøre fremgang innenfor sitt eget nivå og bli et fullkomment mineral, men det kan ikke tilegne seg vekstevnen eller følesansen og kan aldri bli levende: Det kan kun ha fremgang innenfor sitt eget nivå.

Peter, for eksempel, kan ikke bli Kristus. I høyden kan han oppnå uendelige fullkommenheter innenfor underkastelsens nivå, for enhver eksisterende virkelighet er i stand til å gjøre fremskritt. Fordi menneskets ånd lever evig etter at den har kastet av seg dette naturlige legeme, er den, som alle eksisterende ting, uten tvil i stand til å gjøre fremskritt, og således kan man be for en avdød sjel om at den skal utvikle seg, bli tilgitt eller motta guddommelige gunstbevisninger, velgjørenhet og nåde. Det er derfor det i Bahá'u'lláhs bønner bønnfalles om Guds tilgivelse og forlatelse for dem som har steget opp til den neste verden. På samme måte som mennesker har behov for Gud i denne verden, så har de også behov for ham i den neste. Skapningene har alltid behov, og Gud er alltid fullstendig uavhengig av dem enten det er i denne verden eller i den neste.

Rikdommen i den neste verden består i nærhet til Gud. Det er derfor sikkert at de som nyter nær tilgang til den guddommelige terskel, får lov til å gå i forbønn, og at denne forbønnen blir anerkjent av Gud. Men forbønn i den neste verden kan ikke sammenlignes med forbønn i

denne verden. Det er helt og holdent en annen tilstand og virkelighet som ikke kan uttrykkes i ord.

Om en rik mann skulle velge å testamentere en del av sin rikdom til de fattige og trengende når han dør, vil denne handlingen kanskje forårsake guddommelig forlatelse og tilgivelse og resultere i hans fremgang i den overmåte barmhjertiges rike.

På samme måte utholder foreldre mye slit og strev for sine barn, og når disse har nådd modenhetsalderen, har foreldrene ofte gått videre til den neste verden. Sjelden får mor og far i denne verden nyte godt av belønningen for all smerte og strev som de har utholdt for sine barn. Til gjengjeld for denne smerte og dette strev må barna derfor gi veldedige gaver og utføre gode handlinger i foreldrenes navn og bønnfalle om forlatelse og tilgivelse for deres sjeler. Man bør derfor, til gjengjeld for ens fars kjærlighet og godhet, gi til de fattige i hans navn og med den ypperste ydmykhet og inderlighet be om Guds forlatelse og tilgivelse og søke hans uendelige nåde.*

Det er til og med mulig for dem som har dødd i synd og mangel på tro, å bli forvandlet, det vil si å bli gjenstand for guddommelig tilgivelse. Dette er ved Guds nåde og ikke ved hans rettferdighet, for nåde er å skjenke uten at det er fortjent, og rettferdighet er å gi det som er fortjent. Slik som vi har evnen til å be for disse sjeler her, vil vi også ha samme evne i den neste verden, i rikets verden. Er ikke alle

* ‘Abdu’l-Bahá henvender seg her direkte til Laura Clifford Barney, hvis far hadde gått bort i 1902.

skapninger i den verdenen Guds skapelse? De må derfor være i stand til å gjøre fremskritt i den verdenen også. Og på samme måte som de kan bli opplyst her gjennom bønnfallelse, så kan de også der trygle om tilgivelse og be om å bli opplyst gjennom bønn og påkallelse. Så på samme måte som sjeler kan ha fremgang i denne verden ved sine bønnfallelser og påkallelser, eller gjennom hellige sjelers bønner, så kan de også etter døden gjøre fremskritt ved sine egne bønner og påkallelser, spesielt hvis de blir gjenstand for de hellige manifestasjoners forbønn.

68

TO SLAGS SKJEBNE

Spørsmål: Er skjebne, som er nevnt i de hellige bøker, en ugjenkallelig ting? Og hva vil i så fall nytten eller fordelene være ved å forsøke å unngå den?

Svar: Skjebnen er av to slag: Det ene slaget er ugjenkallelig, og det andre er betinget, eller overhengende, som det sies. Ugjenkallelig skjebne er det som ikke kan endres eller forandres, mens betinget skjebne er det som kan inntreffe eller ikke inntreffe. Således er denne lampens ugjenkallelige skjebne at oljen vil brenne og forbrukes. Det er derfor sikkert at den vil slukne, og det er umulig å endre dette resultatet, for slik er dens ugjenkallelige skjebne. I menneskekroppen er det på samme måte skapt en kraft, og når den er brukt opp eller tar slutt, går kroppen i oppløsning. Det er som oljen i denne lampen: Etter at den har brent og er oppbrukt, vil lampen helt sikkert slukne.

Men betinget skjebne kan lignedes med dette: Mens det fremdeles er noe olje igjen, blåser en sterk vind og slukker lampen. Denne skjebnen er betinget. Det er hensiktsmessig å unngå denne skjebnen, å beskytte seg mot den og være forsiktig og forstandig. Men den ugjenkallelige skjebnen som er som når oljen i lampen er oppbrukt, kan ikke endres eller forsinkes. Den må nødvendigvis finne sted, og lampen vil uten tvil slukne.

70

FRI VILJE OG DENS BEGRENSNINGER

Spørsmål: Er mennesket fritt og ubundet i alle sine handlinger, eller blir det tvunget og begrenset?

Svar: Dette er et av de viktigste spørsmål angående guddommelighet, og det er høyst uklart. Om Gud vil, skal vi forklare dette inngående en annen dag fra begynnelsen av vår lunsj. I denne omgang vil vi kort si noen ord, som følger.

Visse ting er underlagt menneskets frie vilje, slik som å handle med redelighet og rettferdighet eller med urett og urettferdighet – med andre ord valget av gode eller onde handlinger. Det er klart og innlysende at menneskets vilje spiller en stor rolle i disse handlingene. Men det er visse ting som mennesket blir tvunget til, som søvn, død, sykdom, sviktende evner, motgang og materielle tap. Disse er ikke gjenstand for menneskets vilje, og det er ikke ansvarlig for dem, for det er nødt til å tåle dem. Men mennesket står fritt til å velge gode eller onde handlinger, og det utfører dem frivillig.

Om det så skulle ønske, kan det for eksempel tilbringe sine dager med lovprisning av Gud, og skulle det ønske det, kan det være opptatt av det som er noe annet enn ham. Det kan tenne sitt hjertes lys med Guds kjærlighets flamme og bli en som ønsker det gode for verden, eller det kan bli en fiende av hele menneskeheten og sette sin lyst til verdslige ting – det kan velge å være rettferdig eller urettferdig. Alle disse gjerninger og handlinger er under dets egen kontroll, og det er derfor ansvarlig for dem.

Men et annet spørsmål reiser seg: Menneskets tilstand er den ytterste hjelpeløshet og absolutte fattigdom. All makt og styrke tilhører Gud alene, og menneskets opphøyelse og fornedrelse avhenger av den høyestes vilje og hensikt. Således står det i evangeliet at Gud er som en pottemaker som lager «et kar for ære og et annet for vanære». * Det vanærede kar har ingen rett til å bebreide pottemakeren og si: «Hvorfor gjorde du meg ikke til en verdifull kopp som ville bli sendt fra hånd til hånd?» Betydningen av disse ord er at sjeler har ulik rang. Den som befinner seg lavest på skaperverkets rangstige, som mineralet, har ingen rett til å protestere og si: «O Gud, hvorfor har du nektet meg plantens fullkommenhet?» På samme måte har planten ingen rett til å protestere mot at den er blitt berøvet dyrerikets fullkommenheter. Og på samme måte er det ikke passende for dyret å klage over mangelen på menneskelige fullkommenheter. Nei, alle disse ting er fullkomne innenfor sitt eget nivå og må strebe etter fullkommenhetene på det

* Rom 9, 21.

nivået. Som vi har sagt tidligere, har de som er av lavere rang, ingen rett til eller forutsetning for å strebe etter rangen eller fullkommenhetene hos det som er høyere, men må utvikle seg innenfor sitt eget nivå.*

Enn videre er menneskets stillstand eller bevegelse i seg selv avhengig av Guds hjelp. Om denne bistanden ikke skulle nå det, kan det hverken gjøre godt eller ondt. Men når den uendelig gavmilde Herres bistand skjenger mennesket eksistens, er det i stand til både godt og ondt. Og skulle denne bistanden bli avskåret, ville det bli absolutt maktesløst. Det er derfor Guds bistand og støtte er nevnt i de hellige skrifter. Dette forholdet kan lignedes med et skip som går med vind- eller dampkraft. Skulle denne kraften bli avskåret, ville skipet bli fullstendig ute av stand til å bevege seg. Ikke desto mindre vil kraften i dampen bevege skipet i den retning som roret vendes. Hvis roret er vendt mot øst, beveger skipet seg østover, og hvis det er rettet mot vest, beveger skipet seg vestover. Denne bevegelsen kommer ikke fra skipet selv, men fra vinden eller dampen.

På samme måte blir alt mennesket foretar seg, opprettholdt av den guddommelige bistands kraft, men valget mellom godt og ondt tilhører mennesket alene. Det er som når kongen utnevner en person til guvernør i en by, gir ham all myndighet og viser ham hva som er rettferdig og urettferdig i henhold til loven. Skulle guvernøren begå urett, ville ikke kongen tolerere det, selv om han handler ut fra kongens makt og myndighet. Og skulle guvernøren øve

* Se kapittel 32, 62 og 63.

rettferdighet, ville også dette være ut fra kongelig autoritet, og kongen ville være godt fornøyd og tilfreds med hans rettferdighet.

Vi mener at valget mellom godt og ondt tilhører mennesket, men at det under alle omstendigheter er avhengig av livsnødvendig bistand fra det guddommelige forsyn. Guds herredømme er virkelig stort, og alle holdes fanget i hans makts grep. Tjeneren kan ikke gjøre noe kun ut fra sin egen vilje: Gud er allmektig og overmåte sterk og skjenker sin bistand til hele skapningen.

Dette spørsmålet er tydelig forklart og belyst.

83

DE FIRE KRITERIER FOR FORSTÅELSE

Det finnes kun fire aksepterte kriterier for forståelse, det vil si fire kriterier hvorved tings virkelighet blir forstått.

Det første kriterium er sansene, det vil si alt som øye, øre, smak, lukt og berøring oppfatter, kalles «sansbart». Nå for tiden fremholder alle de europeiske filosofer at dette er det mest fullkomne kriterium. De påstår at det fremste av alle kriterier er sansene, og de anser det for å være ukrenkelig. Og likevel er sansenes kriterium mangelfullt, for det kan feile. For eksempel er den fremste av sansene synsevnen. Synet ser imidlertid en luftspeiling som vann og anser bilder reflektert i et speil for å være virkelige og eksisterende. Det ser store objekter som små, oppfatter et snurrende punkt som en sirkel, betrakter jorden som om den ikke beveger seg og solen som om den er i bevegelse,

og er underlagt mange andre lignende feil. En kan derfor ikke stole på det uten forbehold.

Det annet kriterium er intellektet, som var det viktigste forståelseskriterium for visdommens søyler, de gamle filosofer. De utledet ting ved hjelp av sinnet og stolte på logiske argumenter. Alle deres argumenter er basert på fornuft. Men til tross for dette hadde de svært avvikende meninger. De forandret til og med sine egne synspunkter: I tjue år ville de trekke slutninger om en tings eksistens gjennom logiske argumenter, og senere ville de så imøtegå disse, igjen ved hjelp av logiske argumenter. Selv Platon beviste først ved hjelp av logiske argumenter at jorden sto stille og solen beveget seg. Og senere fastslo han så, igjen ved hjelp av logiske argumenter, at solen sto i sentrum og jorden beveget seg. Så ble den ptolemeiske teori spredd viden om, og Platons teori ble fullstendig glemt helt til en moderne astronom gjenoppvekket den. Således har matematikerne vært uenige seg imellom, selv om de alle stolte på logiske argumenter.

På samme måte ville de på ett tidspunkt fastslå én ting ved hjelp av logiske argumenter og imøtegå den på et annet, igjen ved hjelp av logiske argumenter. Så en filosof ville bestemt fastholde et synspunkt for en tid og fremføre en rekke bevis og argumenter for å støtte det, og etterpå ville han ombestemme seg og motsi sitt tidligere standpunkt ved hjelp av logiske argumenter.

Det er derfor klart at intellektets kriterium er ufullkomment, slik det er bevist gjennom uenighetene som eksisterer mellom de gamle filosofer, så vel som gjennom

deres mangel på konsekvens og deres tendens til å forandre sine egne synspunkter. For hvis intellektets kriterium var fullkomment, ville alle være forenet i sine tanker og enige om hva de mente.

Det tredje kriterium er tradisjon, det vil si teksten i de hellige skrifter, der det står: «Gud talte slik i Toraen», eller «I evangeliet talte Gud slik». Dette kriteriet er heller ikke perfekt, for tradisjonene må forstås med sinnet. Siden sinnet selv er utsatt for feil, hvordan kan det da sies at det vil oppnå fullkommen sannhet og ikke feile i å forstå og tolke tradisjonenes betydning? For det er utsatt for feil og kan ikke føre til visshet. Dette er religionsledernes kriterium. Det de forstår fra bokens tekst, er imidlertid det som deres sinn kan forstå og ikke nødvendigvis sannheten, for sinnet er som en vektskål, og betydningene i tekstene er som ting som skal veies. Hvis vektskålen er uriktig, hvordan kan da vekten fastslås?

Vit derfor at det som menneskene har og tror er sant, er utsatt for feil. For hvis det fremsettes et bevis basert på sansene når en ting skal bevises eller motbevises, er dette kriteriet helt klart ufullkomment. Det samme gjelder dersom et logisk bevis fremsettes, og også hvis et tradisjonelt bevis fremsettes. Det er således klart at mennesket ikke besitter kunnskapskriterier som man kan stole på.

Men Den hellige ånds nåde er det sanne kriterium som det ikke hefter noen tvil eller uvisshet ved. Denne nåden består i Den hellige ånds bekreftelser, som skjenkes mennesket og gir det visshet.

Utdrag fra 'Abdu'l-Bahás testament

I våre dager er det viktigste av alt å veilede verdens folk og nasjoner. Å undervise i Saken er ytterst viktig, for dette er hovedhjørnesteinen i grunnmuren selv. Denne forurettede tjener har tilbrakt sine dager og netter med å fremme Saken og tilskynde folkene til tjeneste. Han tok seg ikke et øyeblikks hvile før Guds Saks ry var spredt viden om i verden og de himmelske toner fra Abhá-riket vekket Østen og Vesten. Guds elskede må også følge samme eksempel. Dette er troskapens hemmelighet, dette er kravet til tjeneste ved Bahás terskel!⁶⁷

O dere Herrens elskede! I denne hellige tidsalder er strid og splid på ingen måte tillatt. Enhver angriper berøver seg selv Guds nåde. Det påhviler alle å vise den ytterste kjærlighet, rettskafne oppførsel, likefremhet og oppriktige vennlighet mot alle verdens folk og slekter, hva enten de er venner eller fremmede. Så sterk må kjærlighetens og vennlighetens ånd være at den fremmede kan kjenne seg som en venn og fienden som en sann bror, uten noen som helst forskjell mellom dem. For det altomfattende er av Gud, og alle begrensninger er jordiske. Derfor må mennesket strebe etter at dets virkelighet må kunne fremvise dyder og fullkommenheter, med et lys som kan skinne på alle.

Solens lys skinner på hele verden, og det guddommelige forsyns nådebyger faller på alle folk. Den vederkvegende bris gjenoppliver alle levende skapninger, og alle vesener inngitt liv får sin lodd og andel fra hans himmelske taffel. På samme måte må den ene sanne Guds tjener utstrekke sin hengivenhet og kjærlige omsorg på en gavmild og allmenn måte til å favne hele menneskeheten. Med hensyn til dette er innskrenkninger og begrensninger på ingen måte tillatt.

O mine elskede venner! Omgås derfor alle verdens folkeslag, slekter og religioner med den største sannferdighet, rettskaffenhet, pålitelighet, godhet, velvilje og vennlighet slik at hele tilværelsens verden kan fylles av bahá-nådens hellige henrykkelse, slik at uvitenhet, fiendskap, hat og bitterhet kan forsvinne fra verden og fremmedgjørelsens mørke blant verdens folk og slekter kan vike for enhetens lys. Dersom andre folk og nasjoner skulle være troløse mot dere, vis da troskap mot dem. Dersom de skulle være urettferdige mot dere, vis da rettferdighet mot dem. Dersom de skulle holde avstand til dere, så tiltrekk dem til dere. Dersom de skulle vise fiendskap, vis da vennlighet mot dem. Dersom de skulle forgifte livet for dere, blidgjør da sjelen hos dem. Dersom de skulle påføre dere sår, vær da balsam for deres sår. Slik er de oppriktiges egenskaper! Slik er de sannferdiges egenskaper.⁶⁸

Husk at om jeg er på jorden eller ikke,
vil mitt nærvær alltid være med dere.⁶⁹

Referanser

- 1 Stories about 'Abdu'l-Bahá, redigert av Gloria A. Faizi (Bahá'í Publishing Trust, New Delhi, India: 1981).
- 2 Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá (Bahá'í Publishing, Wilmette, Illinois: 2014).
- 3 Den guddommelig kjærlighetens vei av Lasse Thoresen (Bahá'í Forlag, Oslo: 2017).
- 4 The Secret of Divine Civilization, 'Abdu'l-Bahá (Bahá'í Publishing, Wilmette, Illinois: 2015).
- 5 Noen besvarte Spørsmål av 'Abdu'l-Bahá (Bahá'í Forlag, Oslo: 2019).
- 6 'Abdu'l-Bahás testament (Bahá'í Forlag, Oslo: 2020).
- 7 Tablets of Abdul-Baha Abbas. (Bahá'í Publishing Committee, New York: bind 2, 1940), s. 430.
- 8 Bahá'í-troen: Innføring i en verdensreligion av Gloria A. Faizi (Bahá'í Forlag, Oslo: 1997), s. 16–19. [med mindre endringer]
- 9 The Chosen Highway av Lady Blomfield (Bahá'í Publishing Trust, Wilmette, Ill.: 1967), s. 100.
- 10 Ibid., s. 101.
- 11 Frihetens portaler av Howard Colby Ives (Bahá'í Forlag, Oslo: 2016), s. 81.
- 12 Star of the West (Chicago: 1910–1935), bind 8, nr. 1, s. 4.
- 13 The Oriental Rose av Mary Hanford Ford (Broadway Publishing Company, New York: 1910), s. 164.
- 14 The Chosen Highway, s. 137.
- 15 Ibid., s. 210.
- 16 'Abdu'l-Bahá av H. M. Balyuzi (George Ronald, London: 1971), s. 443.
- 17 An Early Pilgrimage av May Maxwell (George Ronald, London: 1969), s. 25.
- 18 Star of the West, bind 18, nr. 9, s. 285.
- 19 The Chosen Highway, s. 202.
- 20 Ibid., s. 216
- 21 'Abdu'l-Bahá's First Days in America av Juliet Thompson (Roycrofters, Aurora, N. Y.: uten år), s. 27.
- 22 Star of the West, bind 4, nr. 12, s. 205.
- 23 Ibid., bind 8, nr. 19, s. 244.
- 24 Frihetens portaler, s. 46–48.

- 25 Ibid., s. 111–112.
- 26 Ibid., s. 43–44.
- 27 Ibid., s. 62–64.
- 28 The World of 'Abdu'l-Bahá av Mary Hanford Ford (Reality Publishing Corporation, New York: 1921), s. 7.
- 29 The Chosen Highway, s. 157.
- 30 Ibid., s. 161.
- 31 Frihetens portaler, s. 120.
- 32 The Chosen Highway, s. 171.
- 33 Ibid., s. 171.
- 34 Ibid., s. 165.
- 35 Ibid., s. 163.
- 36 'Abdu'l-Bahá in London (Unity Press, East Sheen, Surrey: 1912), s. 104.
- 37 The Chosen Highway, s. 169.
- 38 Frihetens portaler, s. 92–93.
- 39 The Chosen Highway, s. 184.
- 40 Ibid., s. 185.
- 41 Ibid., s. 159.
- 42 Ibid., s. 162.
- 43 Ibid., s. 159.
- 44 Ibid., s. 183.
- 45 'Abdu'l-Bahá av H. M. Balyuzi, s. 288.
- 46 Frihetens portaler, s. 109.
- 47 Ibid., s. 60.
- 48 The Chosen Highway, s. 164.
- 49 Ibid., s. 211.
- 50 Den guddommelig kjærlighetens vei av Lasse Thoresen, s. 19. / Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, nr. 31.
- 51 Ibid., s. 18. / 'Abdu'l-Bahás visdom, 'Abdu'l-Bahá (Bahá'í Forlag, Oslo: 1969), s. 120.
- 52 Ibid., s. 29. / Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, nr. 174.
- 53 Ibid., s. 35–36. / 'Abdu'l-Bahás visdom, s. 50–51.
- 54 Ibid., s. 51. / The Promulgation of Universal Peace, 'Abdu'l-Bahá (Bahá'í Publishing Trust, Wilmette, IL: 1977), s. 391.
- 55 Ibid., s. 94. / Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, nr. 15.
- 56 Ibid., s. 141. / The Promulgation of Universal Peace, s. 169.
- 57 Ibid., s. 151. / Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, nr. 174.
- 58 Ibid., s. 141–142. / Ibid., nr. 17.
- 59 The Secret of Divine Civilization, s. 3.

REFERANSER

- 60 Ibid., s. 3. / Sosial handling – En sitatsamling utarbeidet av Forskningsavdelingen ved Det Universelle Rettferdighetens Hus, 2020, sitat nr. 24.
- 61 Ibid., s. 4. / Ibid., sitat nr. 13.
- 62 Ibid., s. 5. / Ibid., sitat nr. 83.
- 63 Ibid., s. 28. / Ibid., sitat nr. 143.
- 64 Ibid., s. 45–46.
- 65 Ibid., s. 93–94.
- 66 Ibid., s. 124–125. / Sosial handling – En sitatsamling utarbeidet av Forskningsavdelingen ved Det Universelle Rettferdighetens Hus, 2020, sitat nr. 84.
- 67 ‘Abdu’l-Bahás testament, s. 17.
- 68 Ibid., s. 22–24.
- 69 Da Gud var her av Shoghi Effendi (Bahá’í Forlag, Oslo: 2020), s. 311.

